

σκαρώσει φάρσα, απάντησε η Καίτη. «Αλλάστε ούτε και θά μπορούσε να τὸ κάνει γιατί βρισκόταν ξεπλωμένος χάρμω ἀναίσθητος.

«Μ' ἕνα μικρὸ σπρώξιμο πού ἔδωσα στὸ ταβάνι βρέθηκα εὐθὺς πάλι κάτω. Ἐσκυψα μ' ἀγωνία γιὰ νὰ ἀκούσω τὴν καρδιά του· χτυποῦσε ρυθμικά και κανονικά και μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ κατόρθωσα νὰ τὸν συνφέρω.

«Μόλις συνήλθε ὁ μπαμπὰς τὰ κατάλαβε ἀμέσως ὅλα· βρισκόμαστε μὲτέωροι στὸ κενὸν και πέφταμε πρὸς τὸ ἀγνώστον γιατί δὲν εἶχαμε πιά καύσιμη ὕλη. Αὐτὴ πού ἦταν ἐναποθηκευμένη στὰ ντεπόζιτα εἶχε φθάσει ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ νικήσῃ ἡ βολίδα μας τὴν ἔλξη τῆς γῆς και νὰ πεταχθῇ στὸ διάστημα.

«Βρισκόμαστε χαμένοι μέσα στὸ ἀπειρον, ἀνίκανοι νὰ κάνουμε ὅ,τι δῆποτε, στὸ ἔλεος τῶν νόμων πού κυβερνοῦν τὸ σύμπαν.

«Ὁ μπαμπὰς ἦταν κατάχλωμος, ἐγὼ εἶχα παλμούς νοιώθαμε και οἱ δύο τίς δυνάμεις μας νὰ μᾶς ἐγκαταλείπουν. Εὐτυχῶς θυμῆθηκα πὼς μέσα σ' ἕνα ντουλαπάκι τῆς βολίδας εἶχα φυλάξει μιὰ μποτίλλια κονιάκ. Τὴ βρήκα και τὴν ξεβούλωσα. Ἀλλὰ μὲ μεγάλη μου ἐκπληξὴ εἶδα πὼς τὸ ποτὶ δὲν χυνόταν ἀπὸ τὴν μποτίλλια στὸ ποτήρι πού κρατοῦσα ἀπὸ κάτω.

«Γιὰ νὰ τὸ κάνω νὰ χυθῇ ἄρχισα νὰ κουνῶ τὴν μποτίλλια δυνατὰ και τότε τὸ μισὸ κονιάκ χύθηκε ἔξω και πῆγε χαμένο.

«Οἱ ἴδιες δυσκολίες παρουσιάστηκαν ὅταν θελήσαμε νὰ πιούμε. Ἀδικα γέρναμε τὸ κεφάλι μας πρὸς τὰ πίσω και ἀναποδογυρίζαμε σχεδὸν τὸ ποτήρι. Τὸ κονιάκ δὲν ἔπεφτε στὸ στόμα μας. Ἀναγκάστηκα νὰ χρησιμοποιήσω μιὰ σύριγγα πού εἶχα στὸ ντουλαπάκι τῶν πρώτων βοηθειῶν και μ' αὐτὴν πρῶτα ἀπερρόφησα τὸ ὑγρὸ ἀπὸ τὸ ποτήρι και ὕστερα τὸ ἀδειασα μέσα στὸ λάρυγγά μου.

«Ὁ ἀστεῖος αὐτὸς τρόπος νὰ πίνουμε τὸ κονιάκ μᾶς ἔκανε τόσο καλὸ ὅσο και τὸ ἴδιο τὸ κονιάκ, γιατί ἄθελά μας μᾶς ἔκανε νὰ γελοῦμε και καθὼς ἔερετε τὸ γέλιο εἶναι τὸ καλύτερο τονωτικό.

«Ἡ θέσῃ μας εἶναι κρίσιμη, εἶπε ὁ μπαμπὰς, θὰ δοκιμάσω νὰ υπολογίσω πού βρισκόμαστε και προπάντων πού κατευθυνόμαστε.

«Βοήθησα τὸν πατέρα μου νὰ ἐγκατασταθῇ σ' ἕνα τραπέζι και τοῦ ἔδωσα χαρτί και τὸν στυλογράφο του. Ἀλλὰ και πάλι ἦταν ἀδύνατο νὰ γράψῃ. Γιατί εἶπε τὸ μελάνι δὲν ἔτρεχε εἶτε, μόλις τίναξε ὁ μπαμπὰς τὴν

πέννα του, χύνονταν ὅλα τὰ μελάνια ἀπάνω στὸ χαρτί».

— Καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ γράψω μὲ μολύδι, εἶπε ὁ καθηγητῆς Μπάτλερ.

— Ἐντούτοις στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ, συνέχισε ἡ κόρη του. Ἀρχισε τοὺς ὑπολογισμούς του, μουρμουρίζοντας και γκρινιάζοντας, ἀλλὰ σιγά-σιγά ἡσύχασε. Καὶ ὅταν ἐτελείωσε δὲν μοῦ εἶπε οὔτε μιὰ λέξη. Μὲ κοίταξε σιωπηλὸς και γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου εἶδα τὰ μάτια του πλημμυρισμένα σὰ δάκρυα.

«—Τί συμβαίνει, πατέρα; τὸν ρώτησα κατατρομαγμένη.

«— Δυστυχισμένο μου παιδί, αὐτὸ πού μᾶς συμβαίνει εἶναι φοβερό. Ἡ βολίδα μας παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν παγκόσμια ἔλξη και ἔγινε και ἡ ἴδια ἕνας καινούργιος πλανήτης. Γυρίζουμε γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο ὅπως γυρίζει ἡ Γῆ και ὁ Ἄρης και θὰ χρειαστῇ νὰ περάσουν δέκα χρόνια τὸ λιγώτερο ὥσπου νὰ συναντήσουμε στὸ δρόμο μας κανένα κομήτη πού θὰ μᾶς τραβήξῃ κατὰ πάνω του.

«Σ' αὐτὴ τὴ φρικτὴ θέσῃ βρισκόμαστε και φαντασθῆτε πὼς δὲν εἶχαμε ἄλλες προμήθειες μέσα στὴ βολίδα παρὰ δέκα κουτιά κονσέρβες και ἄλλα τρία κουτιά γαλέττες...»

Ὁ Βαρνάβας γούρλωσε τὰ μάτια του σὰν πιάτα.

— Δέκα κουτιά κονσέρβες και τρία κουτιά γαλέττα γιὰ δέκα χρόνια, εἶπε, μ' αὐτὸ εἶναι φρικτὸ!

— Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή, συνέχισε ἡ νέα, εἶμαστε καταδικασμένοι νὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα και ἔπρεπε νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφαση. Ὁ πατέρας μου ὅμως ἔβρισκε πὼς δὲν ἦταν ἀξιοπρεπὲς νὰ τελειώσῃ κανεὶς τὴ ζωὴ του μ' ἕνα τέτοιον τρόπο και συζητοῦσε σοβαρὰ ποιὸ θὰ ἦταν τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ δώσουμε ἕνα γρήγορο τέρμα στὴ ζωὴ μας.

«Εὐτυχῶς δὲν βρισκόταν κανένα ὄπλο μέσα στὴ βολίδα· ἀλλοιῶς φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ εἶχαμε τὴν εὐχαρίστηση νὰ κάνουμε τὴ γνωριμία σας. Ὁ μπαμπὰς ὅμως σκεπτόταν νὰ σπᾶσῃ τὸ μηχανήμα τῆς παραγωγῆς τοῦ ὀξυγόνου γιὰ νὰ πεθάνουμε ἀπὸ ἀσφυξία ἢ ἀπλοῦστατα νὰ ἀννοήσῃ τις πόρτες γιὰ νὰ πηδήσουμε μέσα σὲ κενόν. Ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ τὸν ἀποτρέψω ἀπὸ τοὺς σκοπούς του αὐτούς· παρὰ κάθε λογικὴ δοκίμαζα νὰ τὸν πείσω ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀπελπίζεται. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ θυμῶνῃ.

«Νομίζεις» μοῦ ἔλεγε «πὼς μπορεῖ νὰ κάνω λάθος στοὺς λογαριασμούς μου;».

«Φυσικά οὔτε φανταζόμουν ἕνα τέ-

τοιο πράγμα, ἀλλὰ γιὰ νὰ κεντήσω τὴ φιλοτιμία του, τοῦ εἶπα πὼς πραγματικῶς εἶχα αὐτὴ τὴν ιδέα».

«— Εἶμαι βέβαιη τοῦ ἔλεγα, πὼς σὲ λίγο θὰ προσγειωθῶμε κάπου. Βάζω στοίχημα.

«— Τὸ δέχομαι, μοῦ ἀπάντησε. Ἀν πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα θὰ ἔχω κερδίσει ἐγὼ και ἂν τσακιστοῦμε, πέφτοντας μὲ τὴ βολίδα πουθενά, τότε θὰ ἔχῃς κερδίσει ἐσύ...»

— Τί εὐτύχημα πού οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος κέρδισε τὸ μακάβριο αὐτὸ στοίχημα, φώναξε ὁ Ἐρρίκος. Μὰ ὁ Βαρνάβας τὸν ἔκοψε στὴ μέση. Εἶχε νὰ κάνει μιὰ φιλοσοφικὴ παρατήρηση και δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ πῇ χαμένη.

— Αὐτὸ σημαίνει, εἶπε ἐμφαντικᾶ, πὼς δὲν πρέπει ποτέ του ν' ἀπελπίζεται κανεὶς.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἡ Καίτη, γιατί οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ μπαμπᾶ ἀποδείχθηκαν λανθασμένοι.

— Καὶ σ' αὐτὸ φταίει ἐκεῖνο τὸ ἀναθεματισμένο τὸ μολύδι, εἶπε ὁ καθηγητῆς. Δὲν μπόρεσα ποτέ μου νὰ γράψω μὲ μολύδι.

— Ναί, μπαμπᾶ, τὸ μολύδι φταίει. Ὡστόσο σὲ λίγες μέρες ἀναγνώρισες ἐσὺ ὁ ἴδιος τὸ λάθος σου και εἶπες πὼς σύμφωνα μὲ τις προβλέψεις σου διευθυνόμαστε πρὸς τὸν Ἄρη.

«Μ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ἄλλωστε μπόρεσαμε ν' ἀντιῆξουμε ὡς τὸ τέλος. Γιατί δὲν ξέρω πόσον καιρὸ χρειαστήκατε ἐσεῖς μὲ τὴ βολίδα σας γιὰ νὰ φθάσετε ὡς ἐδῶ, τὸ δικό μας ὅμως τὸ ταξίδι κράτησε 90 ἡμέρες και 18 ὥρες. Οἱ προμήθειές μας ὅλες, οἱ κονσέρβες μας και οἱ γαλέττες μας εἶχαν σωθῇ ἀπὸ καιρὸ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΟΥΡΘΕΣ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Μοῦρθεσ μιὰ νύχτα ἀπὸ τὸ σκοτάδι, Μικρούλης ξήτουλας γυμνός, Ζητώντας τὸ δικό μου χᾶδι, Χαρίζοντας σὲ μὲ τὸ φῶς.

Κρατᾶς μὲς στὴ ματιά σου ἀκόμα Λάμψεις τ' ἀνέσπερου οὐρανοῦ Καὶ στὸ χαρούμενό σου στόμα Τὸ χαμογέλιο ἐνὸς θεοῦ.

Πάνω σὰ στρουμπουλὰ σου μέλη Ἀνθινες φλόγες παίζουν. Δὲς Κι' εἰν' ἐνωμένα μὲ τὸ μέλι Καὶ μ' ἀνεμῶνες ροδαλές.

Τὸ δίδυμο φῶς τῶν ματιῶν σου Μοῦ φέρνει ὁράματα γλαυκά Τὸ χαμογέλιο τῶν χειλιῶν σου Μὲ συνεπαίρνει, μὲ μεθᾶ.

Ἀραγες πιότερο ποῖος δίνει; Ἐγὼ στοργή, γιὰ ἐσὺ χαρὰ, Ποῖος ἀπ' τοὺς δύο εὐγνωμοσύνη Στὸν ἄλλον πρέπει νὰ χρωστᾷ; ..

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ ἡμερησίως εἶχαν γράφει πὼς ὁ πλανήτης Ἄρης, στίς 27 τοῦ Μαΐου, θὰ βρισκόταν πολὺ κοντὰ στὴ Γῆ — 75,000,000 χιλιόμετρα μόνο... δύο βήματα — και πολλοὶ περίεργοι ἀνέβηκαν τὴ νύχτα ἐκείνη στὸ Ἀστεροσκοπεῖο γιὰ νὰ τὸν ἴδουν. Τὸ τηλεσκόπιο, ἐννοεῖται, τοὺς τὸν ἔφερε ἀκόμα πιὸ κοντὰ. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ ἴδουν οὔτε δέντρα, οὔτε σπιτία, οὔτε... ἀνθρώπους. Μόνο τοὺς πάγους στοὺς δύο τοὺς πόλους, και τίς κιτρινωπὲς ἡπείρους του μὲ τίς βαθυπράσινες κοιλάδες. Ἐνας κόσμος βέβαια ἀρκετὰ ὁμοῖος μὲ τὸ δικό μας· κατοικεῖται ὅμως; στὴν ἀτμόσφαιρά του μποροῦν νὰ ζοῦν ἀτελέστερα και τελειότερα ζῶα ὅπως τὰ γῆινα; ἢ εἶναι τόσο ἀραιή, τόσο φτωχή ἀπὸ ὀξυγόνο, πού νὰ μὴ μπορῇ ἴσως νὰ τρέφῃ παρὰ μερικά καχεκτικά φυτά; Τὸ μυστήριό τοῦ Ἄρη μένει, βλέπετε, ἀκόμα μυστήριο. Καὶ εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν οἱ ἀστρονόμοι θὰ τὸ ἐξιχνιάσουν—και τὸ 1939, ὅταν ἡ ἀπόστασή του ἀπὸ τὴ Γῆ θὰ εἶναι ἀκόμα μικρότερη, μόνο 54,000,000 χιλιόμετρα, ὅπως ἦταν και τὸ 1924, πού πάλι ὅμως δὲν κατόρθωσαν νὰ διακρίνουν τίποτα σπουδαῖο.

Κατὰ περιόδους ἀπὸ 15, χρόνια, ὁ Ἄρης ἔρχεται στὴ μικρότερή του ἀπόσταση ἀπὸ μᾶς, πού, καθὼς εἴπαμε, εἶναι 54 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, ἐνῶ ἡ μεγαλύτερή του εἶναι 400 ἑκατομμύρια. Ἡ τεράστια αὐτὴ διαφορά προέρχεται ἀπὸ τὸ σχῆμα τῆς τροχιάς πού, ὅπως ὅλων τῶν ἄλλων πλανητῶν και τῆς Γῆς, εἶναι ἑλλειψή μὲ τὸν ἥλιο στὴ μιὰ τῆς ἐστία. Γράφετε δύο ἐλλείψεις, τὴ μιὰ μέσα στὴν ἄλλη, και σὲ μιὰ ἀπὸ τίς δύο τους ἐστίες σημειώστε τὸν ἥλιο. Ἡ ἐξωτερικὴ ἑλλειψὴ θὰ εἶναι ἡ τροχιά τοῦ Ἄρη—γιατί αὐτὸς βρίσκεται πιὸ μακριὰ στὸν ἥλιο ἀπὸ μᾶς—και ἡ ἐσωτερικὴ τῆς Γῆς. Ἄρης και Γῆ γυρίζουν ὁλόγυρα στὸν ἥλιο, ἀκολουθώντας αὐτὲς τίς δύο ἐλλείψεις. Φυσικά, θὰ ἔρθῃ στιγμή πού ἡ Γῆ θὰ βρίσκεται στὸ δεξιὸ μέρος τῆς ἑλλειψῆς τῆς κι' ὁ Ἄρης στὸ ἀντίθετο, τὸ ἀριστερὸ τῆς δικῆς του, ἀντικρουστά. Ἐνῶστε τὰ δύο σημεία μὲ μιὰ εὐθεῖα γραμμὴ· θὰ εἶναι ἡ μακρύτερη ἀπ' ὅσες μποροῦν νὰ γίνουν ἀνάμεσα στίς δύο ἐλλείψεις. Καὶ νὰ τὰ 400 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Θὰ ἔλθῃ, ὅμως και στιγμή πού Γῆ και Ἄρης θὰ βρίσκονται στὸ ἴδιο μέρος

τῶν ἐλλείψεων τους, στὸ δεξιὸ ἢ στὸ αἰσιν, και πάλι ἀντικρουστά. Ἐνῶστε κι' αὐτὰ τὰ δύο σημεία μὲ μιὰ εὐθεῖα. Θὰ εἶναι ἡ μικρότερη ἀπ' ὅσες μποροῦν νὰ γίνουν ἀνάμεσα στίς δύο ἐλλείψεις. Καὶ νὰ τὰ 54 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ μεγαλύτερη γραμμὴ ἢ ἀπόσταση διαφέρει ἀπὸ τὴ μικρότερη κατὰ 364 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἄρης, ὅταν βρίσκεται στὸ πλησιέστερο σημεῖο τῆς τροχιάς του, φαίνεται ἀπὸ τὴ Γῆ τόσο μεγάλος και λαμπρὸς. Ἡ κόκκινη λάμψη του μεγαλώνει πενήνταπέντε φορές. Καὶ πραγματικῶς, τὸ θέαμα αὐτὸ τὰ βράδια, ὅταν δὲν τὸ κρύβουν ζηλιάρικα σύννεφα, εἶναι ἐξοχό. Ἐνα παιδάκι, βλέποντας προχτὲς τὸν Ἄρη, ἐφώνασε: «Ἀ, τί ψηλὰ πού ἔφτασε ἐκείνη ἡ φούσκα!». Τὸ λαμπρὸ ἄστρο, μὲ τὸ ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα του, τὸ παιδάκι τὸ πῆρε γιὰ μπαλόνι πού εἶχε ἀνεβεῖ σὰ μεσοῦρανα!

Ὅσο γιὰ τὴν ὄψη τοῦ Ἄρη ἀπὸ κοντὰ, γιὰ τὴ φύση τῆς ἐπιφανείας του και τῆς ἀτμόσφαιρας του, ὅπως

πιστεῖτε πὼς εἶναι ἡ σημερινὴ Ἐπιστήμη, αὐτὰ τὰ μαθαίνετε ἀπὸ τὸ θαυμάσιο μυθιστόρημα «Πρὸς τὰ ἄστρα». Σ' αὐτό, καθὼς εἶδατε, οἱ τολμηροὶ ἐξερευνητὲς κατόρθωσαν νὰ πετάξουν ὡς τὸν κόκκινο πλανήτη μὲ μιὰ βολίδα, πού ἔκαμε τὴν τεράστια ἀπόσταση σὲ δύο περίπου ἡμέρες. Ἐρετε τώρα πόσα θὰ ἤθελε ἕνα τραῖνο μὲ ταχύτητα 70 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, γιὰ νὰ κάμῃ τὰ 54 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, τὴ μικρότερη δηλαδή ἀπόσταση τοῦ Ἄρη ἀπὸ τὴ Γῆ; 114 χρόνια περίπου! Μὲ ἀεροπλάνο, πού ἔχει τετραπλάσια σχεδὸν ταχύτητα, ἢ διάρκεια τοῦ ταξιδίου θὰ ἦταν μόλις... 28 χρόνια. Ὡστε μόνο μὲ τὴν ἀφάνταστη ταχύτητα μιᾶς βολίδας θὰ μπορούσε ὁ ἀνθρώπος νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ. Θὰ μπορούσε; Ὁ λόγος τὸ λέει. Μὴν ξεχνᾶτε πὼς τὰ ταξίδι στὸν Ἄρη πού διαβάζετε στὸ μυθιστόρημά μας, εἶναι φανταστικό. Ποτὲ ὁ ἀνθρώπος δὲν θὰ καταρθῶσῃ νὰ φύγῃ ζωντανὸς ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο και νὰ βρεθῇ σ' ἕναν ἄλλον... Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΣ.

Μπα τὸ φαγὰ τὸ Γκοινιάρη, μπα τὸ λαίμαργο, ἰδὲς ἐκεῖ! Ὅλο αὐτὸ τὸ κακὸ τὸ ἔκανε γιατί ἤθελε νὰ φάῃ!

— Περίμενε ντέ! τοῦ ἔλεγα. Σὲ λίγο θά'ρθῃ ὁ ἀφέντης, θά'νοιξῃ μὲ τὸ κλειδί, και τότε βγαίνεις και τρώς, πού νὰ φᾶς τὸν περὶδρομο!

— Ὅχι, ὄχι! ἔκλαιγε ὁ χοῖρος· ὁ ἀφέντης μπορεῖ νά'οργῇ και θὰ πεθᾶνω τῆς πείνας! Ρίξε μου τίποτα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὅ,τι βοῆτε!

Μὰ ποῖος νὰ σκαοφᾶλῶσῃ ὡς τὸ παράθυρο τῆς ἀποθήκης, πού ἦταν τόσο ψηλὰ; Ἡ Ἀσπροῦλα, πού εἶχε λυπηθεῖ τὸ Γκοινιάρη, πῆρε ἕνα καρότο στὸ στόμα τῆς και δοκίμασε νὰ πετιέτῃ ὡς ἐκεῖ πάνω. Μὰ οἱ κόττες δὲν πετοῦν τόσο εὐκόλα. Ἐπιτέλους, μὲ πολὺν κόπο, τὸ κατάφερε. Ἀλλ' αἶμα ἔφτασε στὸ παράθυρο, εἶδε πὼς ἦταν κλειστό.

— Ὅχι ἀπὸ κεῖ, ὄχι ἀπὸ κεῖ! τῆς φώναξε ὁ Γκοινιάρης. Τὸ καλὸ παράθυρο, τὸ ἀνοιχτό, εἶναι ἀπὸ δῶ. Ἀνέβα στὴ σκεπὴ κι' ὕστερα κατέβα. Γεῖά σου!

Ἡ καίμενη ἢ Ἀσπροῦλα—τί νὰ κάμῃ;—πέταξε στὴ σκεπὴ τῆς ἀποθήκης κι' ἔτρεχε τώρα νὰ φτάσῃ στὸ ἄλλο μέρος ὅπου ἦταν τὸ «καλὸ» παράθυρο και νὰ κατεβῇ. Ἀλλὰ στὴ σκεπὴ, καταμεσὶς, ἦταν κι' ἕνας φεγγίτης ἀνοιχτός. Ἀπὸ τὴ βία τῆς δὲν τὸν εἶδε. Καὶ καθὼς ἔτρεχε, μπροστὴ! πέφτει μέσα στὴν ἀποθήκη σὰ στροβίλ!

Πέφτοντας, ἀνοίξε τὸ στόμα τῆς και τὸ καρότο τῆς ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Γκοινιάρη. Κι' ἐνῶ ἐκείνη ἔσκουζε γιατί εἶχε χτυπήσει, ὁ χοῖρος τὸ ἀρπάξε και τὸ ἔκαμε μιὰ χαφιά.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΩΣ Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΑ ΑΝΘΗ

[Στο προηγούμενο φυλλάδιο δ κ. Φαίδων σάς μίλησε για τη Μέλισσα ως «μηχανή καρποπαραγωγής», συνοψίζοντας το βιβλιαράκι που έδωσε τελευταία ο γεωπόνος και μελισσολόγος κ. Γεώργιος Τουφεξής. Σήμερα, από το βιβλιαράκι αυτό, αναδημοσιεύω το μέρος όπου ο συγγραφέας εξηγεί πώς η μέλισσα γονιμοποιεί τα άνθη και τα κάνει να δένουν σε καρπούς, συλλέγοντας το νέκταρ και τη γύρη τους που της χρειάζονται. Είναι κάτι θαυμάσιο ή φυσική ικανότης που έχει γι' αυτή την εργασία. Ο κ. Τουφεξής τα λέει σε μία γλώσσα που ίσως θα σάς κουράσει λιγάκι. 'Αλλ' αξίζει τον κόπο να τα διαβάσετε: θα σάς μάθουν πολλά, περιέργια και θα σάς διασκεδάσουν. — Σ. τ. Δ]

Ός γνωστόν, διά να τραφούν οι μέλισσαι έχουν ανάγκην απαραίτητον μέλιτος (που παράγουν από το νέκταρ των ανθέων) και γύρεως. Διά να αποκτήσουν τα απαραίτητα αυτά στοιχεία, είναι προικισμένοι με ένα ειδικόν ψυχισμόν, καταλλήλως προσηρμοσμένον, ακόμη δε και η εξωτερική διαρρύθμισις του σώματός των προσαρμόζεται και αυτή προς τόν σκοπόν τούτον. Τα όργανα της διαφύσεως και της δράσεως που τας κατευθύνουν προς τούς άγρους όπου αφθονεί το νέκταρ, είναι εκτάκτως ανεπτυγμένα. Χάρης εις μίαν ειδικήν μυϊκήν (χορδόν των μελισσών, που είναι κάτι ανάλογο με τα μυϊμοδίσματα των πιθήκων) ήμπορούν κάλλιστα να συνεννοηθούν μεταξύ των, διά να αλληλοουποδεικνύουν τας πηγάς της τροφής των, ενώ πάλιν χάρης εις τὰ σφραγιστικά των οργάνων εκπομπής, ήμπορουν να έρχωνται εις επικοινωνίαν με τας συνεργάτιδάς των της αὐτῆς κυψέλης, απαράλλακτα σὰ νὰ εἶχαν στή διάθεσί των ένα τέλειον ασύρματον.

Το στόμα των και τὰ πόδια των είναι εφοδιασμένα με ειδικὰ όργανα συγκομιδής. Εἰς τὴν ἔσω σιαγόνα (μασητικήν) απαρτιζομένην ἀπὸ πέντε μέρη, όπως συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ έντομα, ἡ γλώσσα είναι ανεπτυγμένη ὑπὸ μορφήν μακροῦ τριχωτοῦ ροφητήρος, πού ήμπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα εἰς τοὺς πλέον στενοὺς κάλυκας, όπου ἀποκρύπτεται τὸ νέκταρ. Τὸ ἀκρότατον σημεῖον τῆς γλώσσης αὐτῆς, τὸ λεγόμενον «κουτάλα», εἶναι εφοδιασμένον με πολυάριθμα αἰσθητήρια όργανα. Τὰ τέσσαρα ἄλλα μέρη τῆς σιαγόνας ήμποροῦν νὰ ζευγαρωθῶν προσεγγίζοντα τὸ ένα με τὸ ἄλλο και νὰ ἀπικρίσθουν ἕνα εἶδος ἀπορροφητικοῦ σωλήνος, πού ἐπιτρέπει στή μέλισσα νὰ ἀπορροφᾷ τάχιστα και νὰ πίνῃ με μεγάλες «γουλίες» ὑγρὰ ὅπως τὸ μέλι ἢ τὸ νερό,

πού χρειάζεται διά νὰ θρέψῃ τὸν γόνον.

Μέσα στὸν οἰσάφάγο της εὐρίσκειται ἕνα ἀναπνευστικὸν σύστημα, πού ἔχει τὸ σχῆμα ἀναποδογυρισμένης φουσούνας (φουσερού). Χάρης εἰς μίαν κιτινώδη διέκθρῳσιν, συγκαταουμένην με ἰσχυροὺς μῦς, ἡ φουσόνα αὐτὴ τίθεται εἰς κίνησιν. Ἐδῶ εἶναι ὄργανα, ἀνάλογα με τοὺς μαστοὺς τῶν θηλαστικῶν και πού χρησιμοποιοῦνται διά τὴν θρέψιν τοῦ γόνου. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ στόμια τῶν οἰδημάτων αὐτῶν εὐρίσκονται ἄλλα αἰσθητήρια όργανα, προφανῶς τὰ όργανα τῆς γεύσεως. Τὸ νέκταρ πού καταπίνουν αἱ μέλισσαι, δὲν πηγαίνει ὅλο στὸ στομάχι των, ἀλλὰ εἰς τὸν πρόλοχον (γοῦσα) πού λέγεται και «στόμαχος τοῦ μέλιτος» ἢ ἀκόμα χαρακτηριστικώτερα: «κοινοτικὸς στόμαχος» και πού χωρίζεται με μίαν βαλβίδα ἀπὸ τὸ πραγματικὸ στομάχι. Στὴν κυψέλη μέσα τὸ συνηγμένον μέλι μεταδίδεται σ' ἄλλες μέλισσες, πού τὸ ἐναποθέτουν στὰ κελιά και φροντίζουν γιὰ τὴν περαιτέρω ὠρίμανσί του. Πλὴν τοῦ μέλιτος ὅμως, ὁ ὁργανισμὸς τῆς μελίσσης χρειάζεται ἀκόμη λευκωματούχους οὐσίας πού τὰς εὐρίσκουν αἱ μέλισσαι ἀκριβῶς εἰς τοὺς κόκκους τῆς γύρεως. Οἱ κόκκοι αὐτοὶ τῆς γύρεως, αποτελοῦν σὰ νὰ λέμε τὸ ψωμί ἢ καλύτερα τὸ κρέας τῆς τροφῆς τῶν μελισσῶν, πού καταναλίσκουν κυρίως αἱ «θηλάστριαι» διά νὰ θρέψουν τὸν γόνον. Δι' αὐτὸ κάθε νέα ἐκκόλαψις γόνου ἀπαιτεῖ και αὐξησιν τῆς ποσότητος τῆς ἀπαραίτητου γύρεως.

Ὡς όργανα συγκομιδῆς τῆς γύρεως αὐτῆς, ἡ συλλέκτρια ἔχει δύο σιαγόνας ἀνωτέρως, εἰς σχῆμα τοιμπίδας, πού ἔχουν ἕν μέρος τὴν μορφήν μισῆς κουτάλας και ἕν μέρος τὴν μορφήν ῥάμφους. Αἱ τοιμπίδες αὐτῆς χρησιμοποιοῦν ὄχι μόνο στὸ ξεφλούδισμα τῆς γύρεως, ἀλλὰ και εἰς ἄλλας ἐργασίας. Αἱ σιαγόνες πάλιν, χρησιμεύουν ὡς γενικῆς λαβίδος και παίζον ρόλον χερῶν πραγματικῶν τῆς μελίσσης. Μ' αὐτῆς ἡ μέλισσα κατασκαεύει τὰς κηρήθρας, καθαρίζει τὴν κυψέλην και τὰς μεταχειρίζεται ἀκόμη ὡς ἐπιθετικὸν ὄπλον. Ἀντιστρόφως ὅμως, με αὐτὰς δὲν ήμπορεῖ νὰ διατρύψῃ τὴν μεμβράνην (φλούδαν) τῶν ὀπωρῶν.

Οἱ ὠρμοὶ κόκκοι τῆς γύρεως πού πίπτουν ἀπὸ τὰ άνθη εἶναι συνήθως ὀλίγον γλοιώδεις και προσκολλῶνται ἐπάνω στήν λείαν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος τῆς μελίσσης σὰ νὰ τὴν «πυοδράρουν» ὀλόκληρη. Ἀλλὰ ἡ μέλισσα ἔχει ἕνα εἶδος βούρτσας πού τῆς ἐπιτρέπουν νὰ καθαρισθῇ συνάζοντας ταυτοχρόνως τὸ περίσσευμα

τῆς γύρεως, διότι αἱ ἀρθρώσεις τοῦ ταρσοῦ τῶν 6 ποδῶν της εἶναι ἰσχυρῶς ἀνεπτυγμένα, ἔχουν τρίχες πού σχηματίζουν βούρτσα και ἔτσι ἐκπληροῦν στήν ἐντέλεια τὸ σκοπὸ των.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀρθρώσεις τοῦ ταρσοῦ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν, αὐταὶ αἱ βούρτσαι ἔχουν διευθετηθῇ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος, παρατεταγμέναι εἰς δέκα κανονικὰς και ἐγκαρσίους σειρὰς και ἀποτελοῦν ἐκεῖνο πού λέγεται κοινῶς «βούρτσα», πού ὁμοιάζει μᾶλλον με γυρτὸ κτένι. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἔσω ἄκρη τοῦ μηροῦ εὐρίσκεται ἕνα γερό κτένι, τὸ κτένι διά τὴν γύριν. Ἀλλὰ και αὐτὴ ἡ ἄκρη τοῦ μηροῦ εἶναι ἡ ἴδια διαμορφωμένη εἰς σχῆμα καλάθου, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐξωτερικὴ της πλευρὰ νὰ εἶναι κάπως ἑχειλωμένη εἰς σχῆμα μικρῆς λεκάνης, περιτριγυρισμένη ἀπὸ ὀλόθρες τρίχες πού κλίνουν πρὸς τὸ ἐσωτερικόν.

Αὐτοῦ σχηματίζονται αἱ ἐκ γύρεως τολύπαι (σδόλοι), τὸ φορτίον τῆς σκόνης τῶν ανθέων πού συνάζει ἡ μέλισσα με τέχνην και τὸ φέρνει με ἕνα μόνο πέταγμα στήν κυψέλη της.

Ἡ ὅλη ἐργασία τῆς συγκομιδῆς τῆς γύρεως και τοῦ μετασχηματισμοῦ της εἰς τολύπας, γίνεται με τέτοιαν ἀστραπιαίαν ταχύτητα, ὥστε χρειάζεται γερό μάτι και ἔντασις προσοχῆς διά νὰ συλλάβῃ κανεὶς τὸ μυστικόν της. Με τὰ πρόσθια πόδια ἡ γύρις συνάζεται και βουρτοίζεται ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων τοῦ ταρσοῦ τῶν ἐνδιαμέσων ποδῶν. Αὐτὰ μεταφέρουν τὴν γύρι μέχρι τῶν ὀπισθίων ποδῶν, πού τὴν ἀρπάζουν με τὰς βούρτσας των και τὴν ἐναποθηκεύουν στὸ ἐσωτερικὸν τῆς ζώνης πού σχηματίζουν οἱ ὀλόθρες τρίχες τοῦ καλάθου. Τότε ἡ βούρτσα τοῦ ἐνὸς τῶν πίσω ποδῶν ἔχει διασταυρωθῇ ἢ περάσει μέσα στὸ κτένι τοῦ ποδιοῦ πού βρίσκεται ἀπέναντι στὸ πόδι ἐκεῖνο (τὸ ταῖρι του) και κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἡ γύρις συνάζεται εἰς τὸ ἔξω μέρος τοῦ ἐν λόγω ποδιοῦ. Μία ταχυτάτη κίνησις πρὸς τὰ πρόσθια τὸ ὠθητήρος τῆς γύρεως ἐξαναγκάζει τὴ μικράν αὐτὴν ποσότητα τῆς σκόνης νὰ εἰσχωρήσῃ ὡς τὸ βάθος τοῦ καλαθιοῦ. Τότε με μεγάλην ἐπιμέλεια ἡ μέλισσα ἐξακολουθεῖ τὴν συγκομιδὴν διά τῶν πρόσθιων ποδῶν της, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἡ βούρτσα τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς και ἔπειτα ἡ βούρτσα τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς περνοῦν μέσα στὸ κτένι τῆς γύρεως, τοῦ ποδιοῦ πού βρίσκεται ἀπέναντι τῆς κάθε μιᾶς, ὁπότε οἱ σδόλοι ὅλο και μεγαλύνουν ἀστραπιαίως. Τὰ ἐνδιάμεσα πόδια, τοὺς «πατικῶν

νουν και ἀποτελειώνουν τὴν συσκευασίαν των.

Τὰ άνθη δέχονται τὴν ἐπίσκεψιν, τὸ ένα μετὰ τὸ ἄλλο και ἂν ἡ ἐποχὴ εἶναι ἀνθόσπαρτη, τὸ ὅλον φορτίον ἐτοιμάζεται μέσα σὲ ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ μέλισσα ἐπισκέπτεται πλῆθος ανθέων και τὰ γονιμοποιεῖ. Φορτωμένη γύρι, σκονισμένη ὀλόκληρη με αὐτὴν, μπαινοδγαίνει ἀπὸ ανθος εἰς ανθος και μεταδίδει στὸν ὕπερο τὸ γονιμοποιὸ σπέρμα. Ἐπειτα βομβίζοντας ὑψώνεται στὸν ἀέρα και πετᾷ ἀπνευστεῖ στήν κυψέλη της, διά τῆς βραχυτέρας ὁδοῦ. Σταματᾷ μὲ στιγμὴ ἐπάνω στὴ σανίδα τοῦ πετάγματος και με τὴν λείαν της εἰσχωρεῖ διά τῆς ὀπῆς τοῦ πετάγματος στὸ σκοτάδι τῆς πῆγτας. Ἀναζητεῖ μίαν κατάλληλη θέσι πλησίον τοῦ γόνου και ἐναποθετεῖ τὸ φορτίον της, ἔπειτα δὲ ἀπὸ μερικὰς στιγμᾶς, ξεκινᾷ και πάλι διά νὰ πάῃ νὰ εὕρῃ νέο φορτίον. Κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμᾶς πού μεσολαβοῦν μέχρις ὅτου ξεκινήσῃ και πάλι, ἡ μέλισσα μένει ἐπὶ τῆς σανίδος τοῦ πετάγματος. Τὸ σῶμα της φέρει ἀκόμη τὰ κίτρινα ἴχνη τῆς γύρεως, πού ἔχει συνάξει και αἱ κεραταί της (τὰ κέρατα) ἔχουν πάρει και αὐτὲς τὸ μερίδιόν των ἀπὸ τὴν γύριν. Βλέπει τότε κανεὶς πῶς ἡ μέλισσα περνᾷ πρῶτα τὴν δεξιὰν κερατίαν και ἔπειτα τὴν ἀριστερὰ κάτω ἀπὸ τὸν λυγισμένον ἀγκῶνα τοῦ ἐμπροσθίου ποδιοῦ. Ἐκεῖ ἔχει κρυμμένο τὸ... «τσαντάκι» της, τὸ χτενάκι τῆς τουαλέττας της, πού βρίσκεται στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ταρσοῦ, και ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα πραγματικὸν κτένι σὰν μισοφέγγαρο, με δόντια πάρα πολὺ πυκνά. Ἀπὸ τὸ κτένι αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἕνα εἶδος μεμβράνης σὰν δέρμα, πού ἔχει τὸ σχῆμα δακτύλου και χρησιμοποιεῖται ὡς πεισέτα τοῦ προσώπου ἢ και ὡς... σφουγγαρόπανο. Ὅταν ἡ μέλισσα θέλει νὰ καθαρίσῃ τὰς κερατάς της ἀπὸ τὴν σκόνη, τὰς περνᾷ ἀπὸ τὸ κτένι μέσα στὸ ὅποιον ἐφαρμόζονται αὐτῆς ἀκριβῶς, λυγίζει τὸ πόδι πρὸς τὰ μέσα κατὰ τρόπον ὥστε νὰ συγκρατῆται ἡ κερατὰ στὸ κτένι. Ἐπειτα τραβᾷ κατὰ μήκος τὴν κερατὰ ἀπὸ τὸ κτένι και τὴν περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σφουγγαρόπανο, ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι αὐτὴ τελείως καθαρὴ.

Καὶ ἰδοὺ πάλι ἡ μέλισσα, πεντακάθαρη, σιγυρισμένη, ἀπαστραπτουσα, ἔτοιμη νὰ πετάξῃ με δύναμι και ταχύτητα ἐνὸς χιλιομέτρου ἀνὰ δύο λεπτά τῆς ὥρας, διά νὰ μεταβῇ και πάλιν ἐκεῖ πού τὴ σπρώχνει τὸ ἐνστικτὸ της.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΟΥΦΕΞΗΣ

ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ ΠΟΥ ΚΟΙΜΟΤΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΞΙ

-Πύ,σώ! Ισουλχιά!

-Βοήθεια! Τὸ
κυλάκι μου τὸ
σκέμισε ἕνα λαζή!!

-Νά! ἑσεῖ!

-Μασά! κοιμόταν;

Τὸ κυλάκι... -Ὁ
αὐτὸ νὰ κοιμηθῇ
δὲν μπορεῖ καὶ
νὰ εἶναι ἡσυχὸς!!

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Θά διαδόσαστε βέβαια στις έφημερίδες ή θά σάς διηγήθηκαν οι γονείς σας γιά τή στέψη του βασιλιά της 'Αγγλίας πού έγινε με άπερίγραπτο πλούτο και άφάνταστη μεγαλοπρέπεια στο Λονδίνο στις 12 Μαΐου. Και θά ξέρετε βέβαια πώς ο διάδοχος του 'Αγγλικού θρόνου, πού πρόκειται νά βασιλεύσει σ' όλόκληρη τήν κραταιή Βρετανική Αυτοκρατορία είναι ένα κοριτσάκι έντεκα μόλις χρόνων, δηλαδή μικρότερο από πολλές από σάς, ή μικρή βασιλοπούλα 'Ελισάβετ.

Πόσο θά τήν ζηλεύετε τή μικρή 'Ελισάβετ. Θά φαντάζεστε βέβαια πώς ή ζωή της δέν είναι παρά μόνον παιχνίδια μέσα στο πλούσιο παλάτι της, γιορτές, και τελετές. Πώς θά φοράη όλο ώραία φορέματα πού θά τ' αλλάζη κάθε τόσο και πώς δ,τι λείπει θά γίνεται στη στιγμή.

Και όμως, κάνετε μεγάλο λάθος. Γιατί και ή μικρούλα 'Ελισάβετ, ή Δίλιμπεθ, όπως τή φωνάζουν χαϊδευτικά οι δικοί της, θά ήθελε ν' αλλάξη τή ζωή της με πολλά κοριτσάκια από σάς. Γιατί τά μαθήματά της είναι περισσότερα και βαρύτερα άπ' ό,τι κάθε άλλου παιδιού τής ηλικίας της και δέν τής επιτρέπεται ούτε μία στιγμή νά ξεχάση πώς είναι ή μέλλουσα βασίλισσα της 'Αγγλίας και νά κάνη μία άταξία ή νά μη φερθή όπως πρέπει μπροστά σε ξένους.

Ακούστε λοιπόν πώς περνάει τή μέρα της ή μικρή πριγκίπισσα: Στις έννέα τό πρωί αρχίζουν τά μαθήματά της. Η Δίλιμπεθ αγαπάει εξαιρετικά τήν Ιστορία και ακόμη περισσότερο τή Γεωγραφία, ή 'Αριθμητική όμως δέν της πολυαρέσει. Έχει αντίληψη και μπαίνει άμέσως στο νόημα όταν τής εξηγήσουν κάτι. Έχει ακόμη μεγάλη μνήμη και μπαίνει πολύ εύκολα τις ξένες γλώσσες καθώς και τά λατινικά πού τ'αρχισε από πέрсυ για νά μπορεί νά διαβάξη τά Ιστορικά παλιά έγγραφα του τόπου της στο πρωτότυπο. Μία φορά τήν εβδομάδα είναι υποχρεω-

μένη νά μιλάη μόνο γαλλικά σ' όλο τό διάστημα τής ημέρας.

Στις ένδεκα ή Δίλιμπεθ έχει ένα μικρό διάλειμμα και τότε παίζει στον κήπο του παλατιού του Μπούκιγχαμ ή στις τράτσες του παλατιού του Ουίνδσορ μαζί με τήν αδελφούλα της Μάργκαρετ πού είναι πέντε χρόνια μικρότερη της. Ύστερα τά μαθήματα ξαναρχίζουν ως τήν ώρα του φαγητού.

Τό άπόγευμα έτοιμάζει τά μαθή-

Η πριγκίπισσα 'Ελιβάβετ, κόρη και διάδοχος του βασιλέα της 'Αγγλίας με τον αγαπημένο σκύλο της Ντούκι.

ματά της τής άλλης ημέρας, πηγαίνει έπικασία ή μελετάει πιάνο πού τό αγαπάει υπερβολικά. Μή νομίζετε όμως πώς ή μικρή πριγκίπισσα δέν άνακατεύεται καθόλου στο νοικοκυριό. Αυτή βοηθάει τή μητέρα της νά βάλη τά λουλούδια στα βάζα, και κάθε βράδυ, πριν από τό δείπνο, συγυρίζει μόνη της τά παιχνίδια της, τά βιβλία της και τά τετράδιά της πού μεταχειρίστηκε στο διάστημα τής ημέρας. Έχει επίσης κι' ένα σπιτάκι αποκλειστικά δικό της, πού δέν μπορεί νά τό πή κανείς κουκλόσπιτο αλλά μάλλον παιδόσπιτο, γιατί είναι άρκετά μεγάλο ώστε νά χωράη αυτή

και τήν αδελφή της κι' έχει τραπέζι καρέκλες κι' όλα τ' άλλα έπιπλα καμωμένα σύμφωνα με τά μέτρα της. Τό θαυμάσιο αυτό σπίτι πού βρίσκεται στον κήπο του παλατιού του Ουίνδσορ τό χάρισε στη μικρή πριγκίπισσα ή έπαρχία της Ουάλλιας και είναι υποχρεωμένη νά τό συγυρίξη, νά τό σκουπίξη και νά τό καθαρίξη μόνη της. Τής άρέσει εξαιρετικά νά παίξη μέσα σ' αυτό τό σπίτι τις ήμέρες πού δέν έχει μαθήματα και καμιά φορά προσκαλεί τό μπαμπά της και τή μαμμά της και τούς προσφέρει τό τσάι.

Ο πατέρας της όμως δέν παίζει μοναχά μαζί της. Τής μαθαίνει σιγά-σιγά και τής εξηγεί τό πολίτευμα της 'Αγγλίας και τά καθήκοντα πού έχει ο βασιλιάς σύμφωνα με τό σύνταγμα. Όσο γιά τή γιαγιά της, τή βασίλισσα Μαίρη, αυτή τής μαθαίνει τήν αυλική έθιμοτυπία και τον τρόπο πού πρέπει νά φέρεται όταν καλοανατετραμμένο κοριτσάκι και σάν διάδοχος του άγγλικού θρόνου. Τής είπε μάλιστα πώς τώρα είναι μία σωστή μικρή «λαίδη» και δέν πρέπει πιά νά παίξη με τις κοούκλες. Η Δίλιμπεθ υπάκουσε τή γιαγιά της, άν και με μεγάλη λύπη, και άποχωρίστηκε τις αγαπημένες της κοούκλες πού τις χάρισε στην αδελφούλα της. Μπορεί όμως και παίζει με τά σκυλιά της, πού βρίσκονται σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα του παλατιού, και μάλιστα με τον Ντούκι, πού μπορεί νά μὴν είναι ο πιο άγαπημένος της.

Αντίθετα άπ' ό,τι νομίζετε ή μέλλουσα βασίλισσα της 'Αγγλίας έχει γιά «χαρτζηλίκι» πολύ λιγότερα χρήματα από πολλά κοριτσάκια τής ηλικίας της. Μία μέρα, περνώντας από ένα μεγάλο μαγαζί είδε μία έξοχη κοούκλα και θέλησε νά τή χαρίσει στην αδελφή της πού είχε τήν άλλη μέρα τά γενέθλιά της. Η κοούκλα κόστιζε πέντε σελλίνια (125 δραχμές περίπου) μά μέσα στο πορτοφολάκι της 'Ελισάβετ δέν βρίσκονταν παρά μονάχα ένα σελλίνι. Παρακάλεσε λοιπόν τή δασκάλισά της νά της δανείσει τά τέσσερα σελλίνια πού της

έλειπαν, και τήν άλλη βδομάδα, όταν της έδωσαν τό τακτικό της χαρτζηλίκι, γύρισε πίσω τά δανεικά.

Όστόσο ή ημέρα πού έγινε ή στέψη του πατέρα της δέ ήταν, όμοια σάν τις άλλες γιά τή Δίλιμπεθ και τήν Μάργκαρετ και θά τούς μείνη άξέχαστη σε όλη τους τή ζωή. Η δασκάλα τους τις δόηγησε πρώτα στα διαμερίσματα της μαμάς τους νά τή δούν και νά τή θαυμάσουν με τήν εξάισια και πολύτιμη βασιλική στολή της και τήν βελουδένια χρυσοκέντητη ούρά της πού είχε τέσσερα μέτρα μήκος. Ύστερα οι μικρές πριγκίπισσες ντύθηκαν κι' αυτές γιά τήν τελετή και φόρεσαν φορέματα από χρυσοκέντητο μεταξωτό, μακριά ως τά πόδια και μικρά άσημένια γοβάκια. Στους ώμους τους στερώνσαν τον βελουδένιο μανδύα με τήν ούρά, πού δέν ήταν βέβαια τόσο μακριά σάν τής μαμάς τους, αλλά σερόνταν πίσω

τους και ήταν γαρνιρισμένη με έρμίνια. Και τέλος έπήραν μαζί τους στην έκκλησία και τις μικρές τους κορωνίσσες, πού θά τις φορούσαν τή στιγμή πού ο άρχιεπίσκοπος θά έβαζε στο κεφάλι της μητέρας τους τή βασιλική κορώνα, κι' έτσι θά φαινόταν σάν άληθινές βασιλοπούλες, αυτές πού βλέπουμε στα παραμύθια.

Όταν μέσα στο βασιλικό άμάξι οι μικρές πριγκίπισσες πήγαιναν στην έκκλησία, συνοδευμένες από τή γιαγιά τους, τό άπειρο πλήθος πού πλημμύριζε τούς δρόμους, τις ζητωκραύγασε και τις χειροκρότησε μ' έξαλλο ένθουσιασμό. Τήν μικρούλα Μάργκαρετ τήν τρέμαξαν λιγάκι αυτές οι έκδηλώσεις, μά ή Δίλιμπεθ, ή μέλλουσα βασίλισσα της 'Αγγλίας, γνωρίζοντας από τώρα τις υποχρεώσεις της, χαιρετούσε και χαμογελούσε με χάρι δίχως νά τά χάση ούτε γιά μία στιγμή.

Η ΑΓΑΠΗ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Τόν μυρίστηκε ή άστυνομία και τόν τσάκωσε πριν φύγη, είπε κάποιος άλλος.

— Μά τί κλειψές έχει κάνει;

Στήν έρώτηση αυτή άποκρίθηκε κλαψιάρικα ένας γέρος χωριάτης:

— "Αχ, έγω τό ξέρω!... "Όσα μάζεψα άπ' τό πανηγύρι, μου τά έσούφρωσε ο άθεόφοβος!...

— Και πού τά είχες, γεροπατέρα;

— Πού νά τάχω; Νά, μέσ' στο δισάκκι μου.

— Και πώς τό κατάφερε νά σού τά πάρη;

Κι' ο γέρο χωριάτης διηγήθηκε: Τό βράδυ, έπειδή είχε σκοπό νά φύγη τά ξεμερώματα γιά τό χωριό του, θέλησε νά μετρήσει τά λεφτά του. Έκαμε λοιπόν νάνοιξη τό δισάκκι του, αλλά παρατήρησε πώς ή κλειδαριά του ήταν σκανδαλισμένη. Μπά! τό είχε άνοιξει κανένας με άντικλείδι και τό είχε άδειάσει; Μά όχι, γιατί τό αισθανόταν άρκετά βαρύ, και, όταν τό κουνούσε, άκουγε μέσα τά νομίσματα—όλο χρυσά κι' άσημένια—νά κουδουνίζουν. Επιτέλους κατάφερε νά τό άνοίξη. Και τί νά ιδή; "Όλο πεντάρες και δεκάρες! Ναι, του είχαν πάρει τις λιρίτσες του και τά ταλληράκια του, και στη θέση τους είχαν βάλει χάλκινα νομίσματα, πού όλα μαζί δέν έκαναν ούτε πέντε φράγκα!

Αμέσως κατάλαβε ποιός ήταν ο κλέφτης του: "Ο γείτονας του στο ξενοδοχείο, ο καλοντυμένος «κύριος»

πού κρατούσε τή διπλανή κάμαρα.

— Γι' αυτό ο μασκάρς έκανε πώς και τί γιά νά πιάσουμε φίλες. Κι' έγω ο κουτούλιακας τόν έμπαξα και

ΕΚΤΑΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο Σέρβος Μόλοραντ Μπόζικ, παιδί 7 μόλις χρόνων, πού θεωρείται από τούς καλύτερους παίκτες του σκακιού.

στην κάμαρά μου, του είπα ακόμα και πού έχω τά λεφτά!

— Και τί έκαμες, γεροπατέρα, άμα κατάλαβες τόν κλέφτη σου;

— Τίποτα δέν έκαμα, μιλιάρ δέν έβγαλα. Μόνο δέν κοιμήθηκα όλη νύχτα. Και παραφύλαγα στην πόρτα του γείτονα μου μη μου φύγη. Άμα ξεμέρωσε ο Θεός τήν ημέρα, τά λέω όλα στον κύριο ξενοδόχο και τραβάμε κι' οι δυο στην άστυνομία, έδω-κοντά. Έγω γυρίζω πάλι σάν στραπή, νά φυλάω τόν έξοχώτατο, ως πού νάρθουν νά τόν πιάσουν. Μά με πονηριά. Κρυβόμουν νά μη με βλέπη και νά νομίζη πώς έφυγα πρωί-πρωί γιά τό χωριό μου. Έσχηκώθηκε λοιπόν ο έρίφης, ήπια και τήν καφέ του—φαρμάκι νά του γίνη!—παρουσιάσθηκε φρέσκος-φρέσκος και... πλήρωσε και τό λογαριασμό του με τά λεφτούλια μου.

— Ναι, ντροάγκα-ντροάγκα, τάκούσαμε...

— Μά καθώς έδαζε τό καπέλλο του και χαιρετούσε με μία ρεβερέντσα τόν κύρ ξενοδόχο γιά νά φύγη, τσούπ! νά σου και μπαίνει ο κύρ-άστρονόμος. Τότε παρουσιάζουμαι κι' έγω σά φάντες-μπασιτούνης. «Στόν τόπο! φωνάζει ο κύρ-άστρονόμος, κανέναν νά μὴν τό κουνήση!». Κόκκαλο ο έρίφης. Άμα είδε μάλιστα και μένα, τά κατάλαβε όλα. Μά κι' έγω τόν κοίταξα σά νά τιούλεγα: «Πού θά μου πās, κακόμοιρε! σε τσάκωσα»- Τότε ο κύρ-άστρονόμος λέει:

«— Στο ξενοδοχείο έγινε μεγάλη κλειψιά και πρέπει νά κάμω άνάκριση κι' έρευνα. Και σεις, κύριοι, μη φύγετε. Πάμε, σάς παρακαλώ, άπάνω». Τί νά κάμη πιά ο κλέφτης; Για νά δείξη τάχα άδιαφορία, πήρε τή σκάλα πρώτος. Πίσω του ανέβηκαμε όλοι. Μπήκαμε στην κάμαρά του κι' ο κύρ-άστρονόμος τόν παρακάλεσε νάνοιξη τό δισάκκι του. Λεφτά δέν είχε μέσα. Είχε όμως άλλα πράγματα, κλειμμένα άπό τό πανηγύρι, πού ο κύρ-άστρονόμος τά έγνώρισε, γιατί του είχαν κάνει παράπονα έκείνοι πού τά έχασαν. Έτσι ξεσκεπάστηκε πώς ο καλοντυμένος κύριος ήταν κλέφταρος, και δέν χωρούσε πιά άμφίβολα πώς του λόγου του είχε ξαφρίσει και τό δισάκκι μου.

«— Ακολούθηστε μας, κύριε» του κάνει ο κύρ-άστρονόμος. Τόν πήραν στην άστυνομία. Έπίσω κι' έγω. Εκεί τόν έφχαξαν και τού βρήκαν πάνω του τά λεφτά μου όλα. Δέν έλειπαν παρά όσα είχε πλήρωσει στον κύρ-ξενοδόχο. Έ, τώρα τόν έχουν στη χάμη. Δέν είναι φέβος νά τό σκάση».

Αυτή τη διήγηση την άκουσαν με πολύ ενδιαφέρον δλοι δσοι ήταν εκείνη την ώρα στο εστιατόριο. Και προπάντων οι τέσσερις φίλοι μας. Γιατί είχαν θυμηθεί τον κλέφτη του Μάριου, που αυτός ποτέ δεν τον ξεχνοῦσε, και πάντα, όταν άκουγε να λένε για κλέφτες και κλεψιές, γινόταν άνω-κάτω. Έτσι και τώρα, άκούγοντας τη διήγηση του γέρου χωριάτη. Είχε τεντώσει ταυτιά του και δεν είχε χάσει ούτε λέξη. «Για φαντάσου—συλλογιζόταν—νάσαι ο ίδιος ο δικός μου!». Και μ' αυτή τη σκέψη, σηκώθηκε, πλησίασε το γέρο και τον ρώτησε:

— Δε μου λές, παπού, τί λογής είναι ο κλέφτης σου; ψηλός, κοντός; ξανθός, μαύρος;

— Ψηλός ως εκεί—πάνω, άρχοντό-πουλό μου, άποκρίθηκε ο γέρος, και γαλανομάτης, με κόκκινες μπαρμπέτες, σωτός κοκκινότριχας που λένε.

— Τότε δεν είναι αυτός, ψιθύρισε ο Μάριος γυρίζοντας στη θέση του: ο δικός μου ήταν μελαχροινός και δεν είχε καθόλου γένεια! μόνο μουστάκια.

— Πάλι τον κλέφτη σου θυμήθηκες; του είπε ο Σαϊζάνης. Και σου πέρασε ή ιδέα πως είναι αυτός ο Ίδιος; Μα ο κλέφτης σου, καίμενε, είναι στο Παρίσι. Έδω τί θά γόρευε;

— Έχεις δικιο, ψιθύρισε ο Μάριος άνοησία μου.

Και δυνάτα ξαναρώτησε:

— Ώστε τώρα είναι στη φυλακή;

— Άμ' που άλλοι ήσαν; άποκρίθηκε ο γέρος: εκεί που του πρέπει.

— Μα έχει έδω φυλακή;

— Πώς δεν έχει; άποκρίθηκε ο ξενοδόχος. Από το επάνω μάλιστα πάτωμα του ξενοδοχείου, φαίνονται καλά οι τοίχοι της αλλής της.

— Θα την ιδούμε λοιπόν και μετς, είπε ο Μάριος.

Πραγματικώς, οι κάμαρες που τους είχαν δώσει ήταν στο επάνω πάτωμα. Καθιστά είχε από δυο κρεβάτια: στη μία θά κοιμόνταν ο Μάριος κι' ο Μοντανής, και στην άλλη, δίπλα, ο Σαϊζάνης κι' ο Δουμποδάνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Το πήδημα του κλέφτη και το πήδημα του Μάριου.

Κατά τις έννιά, οι τέσσερις φίλοι άνέβηκαν να κοιμηθούν.

Ο Μάριος δεν είχε ύπνο. Πρώτο γιατί ή ιστορία του κλέφτη τον είχε πειράξει στα νεύρα, και δεύτερο γιατί έπλησίαζε ή στιγμή που θά ξανά-δλεπε το πατρικό του σπίτι, κι' ή ά-νοπομονησία του — όπως συμβαίνει πάντα τις τελευταίες ώρες — είχε κορυφωθεί.

Αφού λοιπόν γύρισε πολλές ώρες στο κρεβάτι του «σάν το ψητό», είδε πως ήταν αδύνατο να κλείση μάτι κι' άποφάσισε να σηκωθεί και να ντυθή.

Πραγματικώς, σηκώθηκε σιγά-σιγά, ντύθηκε κι' άνοιξε τις γρίλλες του παραθύρου. Την καλοκαιριάτικη εκείνη νύχτα, ο άέρας ήταν χλιαρός και πυκνή δμίχλη σκέπαζε όλη την πεδιάδα.

Ήταν τρεις περασμένες: δεν θά-γοῦσε να ξημερώση.

Ο Μάριος, έχοντας πάντα στο νοῦ του τον κλέφτη του γέρου χωριάτη, που του είχε θυμίσει τον δικό του, κοίταζε δλοένα τη φυλακή που ήταν εκεί αντίκρυ.

— Αξάφνα, σ' έν' από τα καγγελό-φραχτα παράθυρα αυτής της φυλακής, είδε ένα μικρό φως, που έλαμψε μιά στιγμή κι' έσβυσε άμέσως.

Μπήκε σε μεγάλη περιέργεια, σε ύποψία μάλιστα, κι' έξακολούθησε να κοιτάζει το παράθυρο εκείνο με προσοχή. Σε λίγο του φάνηκε πως βγήκε απ' αυτό ένα πράγμα σά σχοι-νί, που κρεμάσθηκε σχεδόν ως τη γή. Και άμέσως κατόπι είδε ένα μαύρο δγκο, σάν ανθρώπινο σώμα, να περ-νέ ανάμεσα από τα κάγγελα, να πιάνεται με τα δυο του χέρια από το σχοινί και, σιγά-σιγά, με μεγάλες προφυλάξεις να γλιστρά, να κατε-βαίνει.

Τή στιγμή εκείνη μιά άχτίδα του φεγγαριού διεπέρασε την δμίχλη, και τότε ο Μάριος είδε καθαρά τον άνθρωπο που κρεμόταν από το σχοινί. Ήταν χωρίς άλλο κάποιος φυλακι-σμένος—και πιθανώτατα ο κλέφτης—που πολεμούσε να το σκάση.

Και νά τος! τώρα πατέι το πλακό-στρωτο της αλλής. Θα σκαρφώσω βέβαια στον τοίχο της, που δεν είναι και τόσο δύσκολο, από κει θά πηδή-ση στο δρόμο και... τρέχα πιάς τον!

Ο Μάριος δεν χάνει καιρό. Τρέ-χει στο κρεβάτι του Μοντανή και τον ξυπνά μ' ένα σκούνημα.

— Έλα, του λέει, έλα μιά στιγμή να ιδής!..

— Τί είναι; κάνει ο Μοντανής τρίζοντας τα μάτια του.

— Έλα σου λέω και θά ιδής!

Ο Μοντανής κατάλαβε πως κάτι έκτακτο συμβαίνει και, ενώ ο Μάριος γύριζε στο παράθυρο για να μη χά-ση τον δραπετή, σηκώθηκε και ντύ-θηκε σάν άστραπή.

Έπειτα πήγε στην πόρτα και ξύ-πνισε και τους άλλους δυο που, χω-ρίς να ξέρουν την αίτια σηκώθηκαν και ντύθηκαν κι' αυτοί. Έτσι κι' οι τρεις βρήκαν το Μάριο στο παρ-

θυρο που, αφού τους είπε με λίγα λόγια τί συμβαίνει, τους έδειξε το φυ-λακισμένο.

Αυτός, καθώς είπαμε, είχε πατή-σει χάμω, αλλά ούτε μπροστά πή-γαινε ούτε πίσω, παρά κοίταζε γύρω του σά να μην ήξερε τί να κάνει. Μιά στιγμή, βλέποντας βέβαια το σκο-πό που φύλαγε εκεί-κοντά, φοβήθηκε, κρύφθηκε σε μιά σκοτεινή γωνιά, κι' έτσι τα παιδιά τον έχασαν από τα μάτια τους.

— Θα είναι χωρίς άλλο ο κλέφτης του γέρου, είπαν οι φίλοι του Μάρ-ιου. Ά, δεν πρέπει να τον αφήσου-με να το σκάση. Πάμε να είδοποιή-σουμε τον ξενοδόχο, για να είδοποιή-ση τον άρχιφύλακα.

— Αλλά ο Μοντανής που δεν έδια-ζόταν ποτέ, ψιθύρισε:

— Μα σταθήτε πρώτα να βεβαιω-θούμε!..

— Τί να βεβαιωθήτε; έκαμε ο Μάριος νομίζετε πως με γέλασαν τα μάτια μου;

— Μα βέβαια μπορεί να σε γέλα-σαν τα μάτια σου. Όταν ή φαντασία είναι ξαναμμένη από μιά διήγηση, από μιά ιδέα, δεν το ξέρεις πως τα μάτια, καμιά φορά, βλέπουν άλλα άντ' άλλων;

— Θα με σκάσετε! φώναξε πνι-χτά ο Μάριος: μα δεν τον είδατε τον άνθρωπο που κρύφτηκε πίσω από εκείνη τη γωνιά;

— Ναί, μιά στιγμή, μόλις... εί-δαμε μιά σκιά. Μα ήταν τάχα φυλα-κισμένος που κατέβηκε απ' το πα-ράθυρο;

(Άκολουθεί) Μετάφρ. π. ι. φ. και γρ. ε.

ΚΑΛΗ ΝΥΧΤΑ!

Ήρθε στο κλαρί του το πουλί. Όλη μέρα, πέταξε πολύ. Γύρισε ή βαρκούλα με τα δίχτυα.

— Καλή νύχτα, τράτα, καλή νύχτα!

Νύσταξε κι' ο ήλιος στο βουνό 'Από τόσο δρόμο μακρινό

Κλείει το κρεβατιού του τις κουρτίνες Με τις χρυσοκόκκινες άχτινες.

Κ' ή μικρούλα ή κόρη μου ή ξανθή 'Επεσε κι' αυτή να κοιμηθή.

Τί να βλέπη τάχα στ' όνειρό της Και χαμογέλα το πρόσωπό της;

Βλέπει τ' άγγελάκια στη σειρά Νά κολοῦν στους ώμους της πτερά. Βλέπει τ' άστρα σ' όλη τους τη φέξη Και δεν ξέρει ποιό τους να διαλέξη.

— Ονειρεύου, κόρη μου, τερπνά, Κι' αύριο πάλι ή μέρα σε ξυπνά. Ναύρης τα συνήθια σου και πάλι Και τον ήλιο στη δικιά μου άγκάλη!

Και, για ν' άρμενίσσης στ' άνοιχτά, Τα δυο χέρια μου έχεις σφαλιστά.

(Η άναδημοσίευση άπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗ

Μάρεσει της βροσύλας το μπουρούσιμα Νάκούμ μέσ' της νυχτιάς την ήσυχια, Νά ήχουν των κοπαδιών τάσημοκούδουνα Του δάσους ή πολύφωνη άρμονία.

Ο χτύπος της βροχής στο παραθύρι μου, Τ' άνέμου στα κλαδιά το μοιρολόι, Της μέλισσας το βούισμα, το μονότονο, Του γούλλου το τραγούδι μέσ' τη γλόη.

Τά χρυσωπά τά στάχνα που θροίζουνα Και γύρω τους πετούν πεταλούδια, Τη μακρονήφοβέρα του άστραπόβροντου Και της σιγής τα μουσικά τραγούδια.

Μάρεσουν ήχοι σιγανοί κι' άπόμαχοι, Τα κύματα που παίζουν με μανία, Το γέλαστο κορυδαλλό κελάδημα, Της θύελλας ή άγρια συμφωνία.

Φωνές της φύσης, του βουνού, της θά- [λασσας, Του κάμπου, των νεράν που τραγου- [δούνε

Χαράς φωνές, άγριεμένες, ήρεμες, Βαθεία μέσ' την ψυχή μου πως μιλούν.

Ροζελάντια [Α]

ΘΥΜΗΣΕΣ

“Ω γλυκιές παιδιαστικές άναμνήσεις! Σας βλέπω πάντα νάπλώνετε τις ρόδι-νες φτερούγες σας και να έρχεστε από τα μακρινά μέρη που σάς έξόρισε ο χρόνος. Έρχεστε σάν ένα έλαφρότατο άεράκι, κάνετε μιά στιγμή τον γύρο του μικρού δωματίου κι' ύστερα στέκεστε μπροστά στο τραπέζι που σκυμένη με-λετώ, μου χαμογελάτε και έγω τότε...

κλείνω τα μάτια μου, άπομακρύνω από την σκέψη μου τα πεζά διαβάσματα και παραδομένη σε μιά γλυκειά ρέμβη ά-κούω την φωνή σας, την μουρμουριστή γλυκειά φωνή σας, να μου μιλά για τα περασμένα.

... Το σπίτι μας. Ένα άπλό δίπατο σπίτι, όλοσπρο με τα πράσινα παρά-θυρά του, σ' ένα άπόμαχο μέρος της παραλίας. Εκεί γεννηθήκαμε όλα τα παιδιά, και μεγαλώσαμε κάτω από τις δροσερές σκιές των δέντρων του κήπου μας και με το αϊώνιο τραγούδι της θά-λασσας. Το καλοκαίρι όταν άμεριμνοι παίζαμε στην άμμουδιά της την βλέπα-με ολόγρια—λάδι που λένε—να γλύφη άπαλά-άπαλά την άκτή. Κι' ο ήλιος θέλοντας να την κάνει όμορφότερη έ-στελνε τις κόρες του και της κεντού-σαν χίλια πολέμια πειράδια και έ-λαμπαν έκτυφλωτικά.

Άλλά το καλοκαίρι έφευγε, έρχό-ταν το φθινόπωρο. Τον έρχομό του μάς τον έδειχνάν ο ουρανός που έχανε το όλογάλανο γλυκό του χρώμα και γέ-μιζε από μολυβένια σύννεφα που έδι-ναν στην όψη του κάτι το άγριο, το

ύπουλο, τα πουλάκια που δεν άκούγαμε πιά τα κελαιδίσματα τους γιατί έφευ-γαν ζητώντας σ' άλλους τόπους την γλυκειά θαλπωρή του καλοκαιριού, μα πιδ πολύ το μελαγχολικό πέσιμο των φύλλων. Βλέπαμε στα καταπράσινα δέν-τρα μας να χλωμαίνουν τα φύλλα, να κτρινίζουν και να πέφτουν.

Και τα δέντρα έμεναν μόνα, γυμνά, κι' όταν ο άνεμος περνούσε σφυρίζον-τας μέσα από τα κλαριά τους, τα βλέ-παμε να λυγίζουν γεμάτα έγκατερίηση.

Και θυμάμαι κάποτε, όταν μεγάλωσα, πως τα συσχέτισα με τον άνθρωπο. Τον άνθρωπο που χωρίς καμιά έλπίδα—ναύαγιο παντοεινόν της ζωής—βρίσκε-ται έκτεθειμένος σε όλα τα κακά—άπα-ράλλακτα όπως τα γυμνά δέντρα στους άνέμους.

Κι' ύστερα όταν ο καιρός γινόταν πιό κρύος— άρχές πιά του χειμώνα— δεν βγαίναμε σχεδόν καθόλου έξω, αλλά καθισμένοι γύρω από την φωτιά τρώ-γαμε κάστανά ή άκούγαμε καμιά ιστο-ρία της μαμμάς.

Τις πιό πολλές φορές όμως έχοντας κολημένα τα πρόσπια μας στο τζάμι του παραθυριού, παρακολουθούσαμε τα κατάμυρα κύματα της θάλασσας που ύψώνονταν βουνά πελώρια σάν να ή-θελαν να καταπιούν την άκτή.

Περνούσαμε μιά ζωή γλυκειά άνάμε-σα στον ουρανό και στην θάλασσα, στην καταπράσινη φύση και στα άγαπημένα πρόσωπα της μαμμάς και του μπα-μπά.

Ύστερα όταν έφευγα για να σπου-δάσω θυμάμαι τα λόγια της μαμμάς: — Να διαβάξης πάντα με την σκέψη πως όσο πιό καλή είσαι τόσο βρίσκε-ται πλησιέστερα ή μέρα του γυρισμού.

Σας εύχαριστώ γλυκιές μου άναμνή-σεις. Η παρουσία σας μου έκανε πιό επιθυμητή την ήμερα αυτή. Να έστε βέβαιες ότι θά διαβάξω πιό πολύ απ' όλες τις φορές στο μέλλον.

Άνοιξα τα μάτια μου κι' ενώ είμαι έτοιμη να σκύνω πάλι στα βιβλία, τις βλέπω για τελευταία φορά να με άπο-χαιρετούν κι' απλώνοντας τις ρόδινες φτερούγες τους να φύγουν σιγά, αθό-ρυβα, όπως ήρθαν.

Διπρόσωπη [Β]

ΤΑΞΙΔΙ

Ήτανε πρώτη φορά που ταξίδευα, που έφευγα μακριά απ' το μέρος πουχα περάσει τα ξεγνοιαστα παιδικά μου χρό-νια. Πάνω στο κατάστρωμα μόνος, ά-νάμεσα σε τόσους άγνωστους, έβλεπα στην αποβάθρα όλους τους δικούς μου που ήρθαν να μ' άποχαιρετήσουν, και που, ποιάς έξερε πόσον καιρό θάκανα να τους ξαναδω. Κι' ίσως-ίσως πολλούς να μην τους ξανάβλεπα πιά. Αυτά όλα μου προέβουσαν ένα άλγεινό συ-

ναίσθημα. Ή συγκίνηση μ' έπνιγε και στιγμές-στιγμές αίσθανόμουν τα μάτια μου να βουρκώνουν.

Πάλι όμως σκεπτόμουν τα ξένα μέρη που θάβλεπα ταξιδεύοντας, τα μέρη εκείνα που είχα τόσο πόθο να γνωρί-σω, και που ως τώρα μόνο στα μυθι-στορήματα είχα διαβάσει. Με τη φαν-τασία μου είχα τόσα εικόνες διάφορες για τα μέρη που θά πηγαίναμε. “Ολ’ αυτά μου κάνανε να ξεχνά λίγο τη λύ-πη μου.

Ύστερα έβλεπα τη μανούλα μου να με κοιτάζει στα μάτια, ενώ τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της, κι' έννοι-θα έναν κόμπο να σφίγγει το λαρύγγι.

Μου φαινόταν όλα σάν όνειρο. Μου φαινόταν πως δεν έφευγα. Άπ' το συ-ναίσθημα αυτό μ' έβγαλε το σφύριγμα του βαποριού. Ένα βαρύ σφύριγμα που μ' έκανε ν' άνατριχιάσω. Σάν κάτι να προεινυόσε.

Σε λίγο άκούγονταν και το τσίξιμο που έκανε το άνέβασμα της άγκυρας. Άκόμη ένα σφύριγμα, πιό πένθιμο απ' το πρώτο, κι' άρχήσαμε ν' άπομακρυ-νόμαστε. Τις τελευταίες αυτές στιγμές κοίταξα διαρκώς τη μανούλα μου και κούναγα το μαντίλι μου. Ύστερα δεν έβλεπα πιά παρά ένα άκαθόριστο ση-μείο εκεί πάνω στην αποβάθρα.

Η δμίχλη άρχισε να σκεπάζη αγάλι-αγάλι όλη την πόλη. Και μαζί μ' αυ-τήν ο πέπλος της έσβυσε και όλα τα παιδικά μου χρόνια, όλο το παρελθόν. Έπληγαινα τώρα προς νέους όρίζοντας προς το μέλλον.

Άρετίνος [Β]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ

Είναι μιά άνοιξιάντικη μέρα χαρωπή. Όλα γελοῦν γύρω μου. Οι χρυσές ήλια-χιτίδες παγνιδίζουν χαδιάρικα εύτυχι-σμένα.

Χαρούμενη λοιπόν κι' έγω κατεβαίνω στον μικρό μας κήπακο. Όλα τα λου-λούδια, άνεμώνες, γαρύφαλλα, τριαντά-φυλλα, άγγοι κόνιοι, γέρνουν με χάρη το κεφάλια τους πότε έδω πότε εκεί απ' το άλαφρό χάδι του άγέρα.

Εύτυχισμένη μέσα σ' αυτό το άγνό περιβάλλον, κάθισα σ' ένα πάγκο πέ-τρινο και αφήθηκα στις σκέψεις μου, ενώ άφηρημένα τα μάτια μου παρακο-λουθούσαν το τρελλό παιγνίδι μεριών σπουργιτιών.

Για λίγο μιά άπορία γεννιέται μέσα μου: «Γιατί σήμερα είμαι τόσο χαρού-μενη»;

Σε μιά στιγμή ένα χρυστάλλινο γε-λάκι φτάνει μέχρι τ' αυτιά μου. Χαμο-γελώ εύτυχισμένα. Πάλι κάτι θάκανε ο μικρός Τοτός μας, του φάνηκε άστείο, γι' αυτό και μάς χαρίζει το γέλατό του.

Μικρό μου άδελφούλη, απ' τον καιρό που γεννήθηκες πόση και πόση χαρά δεν σκόρπισες σπίτι μας!

Τσάπ! Χτυπώ το μέτωπό μου. Νά γιατί σήμερα είμαι τόσο χαρούμενη. Είναι τα γενέθλια του Τοτού μας. Σήμερα μπαίνει στα δύο. Για φαντασθήτε το! Πότε κι' όλες πέρασε τόσος καιρός; Μά τι κάθομαι; Πρέπει να του κάνω κάποιο δώρο. Τι όμως; Αυτές τις μέρες έχω τρομερή άψιφία. Νά ζητήσω πάλι του μπαμπά δε θέλω. Βόηκα. Θά περιτριγυρίσω την κουζίνα του με λουλούδια που τόσο τ' αγαπά. Θά μοιάξω σαν ένα μπουμπουνάκι — καθώς είναι και οδοκόκκινος — μέσα σ' άλλα κλειστά κι' ανοιχτά. Κι' ύστερα θά του βγάλω μιὰ φωτογραφία με το Κωδάκ μου γιά να βλέπει σαν μεγαλώση πώς ήταν ή μουρτίσα του αυτή την ημέρα.

Με τις σκέψεις αυτές έπεδόθηκα στο έργο μου. Έκοβα άφθονα λουλούδια γιά ένα άλλο ζωντανό.

«Αγαπημένε μου αδελφούλη, νάξερεις πόσον σε αγαπώ!»

Ζούζουλο [B]

ΣΤΗΝ ΝΕΚΡΗ ΜΑΝΝΟΥΛΑ

Η Ρίτα ώρα πολλή τώρα κάθεται στο γραφείο της και καλιζέει τα βιβλία της. Μέσα σ' ένα συρτάρι βρίσκαι ένα ημερολόγιο που το είχε γράψει πρό εξη έτών.

Τό καιρνοι στα χέρια της και αρχίζει να διαβάξη, το μυαλό της τρέχει στα περασμένα στίς ευχαισιμένες ημέρες! Γυοίξει τα φύλλα και νά, σταματά στην σελίδα 2 'Απριλίου... Τά μάτια της δακρύζουν και δυό χοντρά διαμάντια κυλούν πάνω στην σελίδα.

Έξη χρόνια τώρα έχουν κυλίσει από την ημέρα που έφυγε γιά πάντα ή αγαπημένη της μαννούλα. Κανείς όμως δεν το είχε σκεφθί...

Με την καρδούλα πληγωμένη κατεβαίνει στον κήπο: το παρτέρι των μενεξέδων είναι ολάνθιστο. Γονατίζει και κόβει ένα μεγάλο μπουκέτο μωβ μενεξέδες.

Αφού κανείς δεν θυμήθηκε τη μαννούλα της γιά να της πηχάτι τι, ή Ρίτα πιστεύει ότι ή αγαπημένη της θά είναι ευχαιριστημένη από ένα μπουκετάκι μενεξέδες ποτισμένο με τά καυτερά δάκρυα της κορούλας της.

Βαστώντας το στα τρειουλισμένα τη; χερσάκια ή φτωχή μικρούλα τά έφερε και τά έβαλε κάτω από την φωτογραφία της.

Τά πόδια της λύγισαν και τά μάτια της γέμισαν δάκρυα και μέσα από τά σφιγμένα χείλη της ακούστηκαν με άπεράντο πόνο αί λέξεις:

«Αγαπημένη μου μαννούλα... δέξου έδω... τούτα τά ταπεινά μενεξεδάκια».

Μελαχροινή Διαπλασσοπούλα [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητής ρωτάει τόν Γελατό 'Υπολογαρό:

— Γιατί είναι άρμυρή ή θάλασσα, παιδί μου;

Και ό Γελατός 'Υπολογαρός:

— Από τά παστά ψάρια, κύριε καθηγητά.

Σαρπηδών

Ο Παυλάκης κλαίει.

— Γιατί κλαίς; τόν ρωτάει ό αδελφός του.

— Γιατί έκείνο το παλιόπαιδο, ό Κώστας, μου έδωσε ένα χαστούκι.

— Έπρεπε και σū να τού το ανταποδώσεις.

— Μά τού το είχα ανταποδώσει από πρίν!

Πρόμαχος της 'Ελευθερίας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ

[Βλ. Διάπλαση του 1936 φυλλ. 36]

- 1.—Είς την σελ. 393, στήλη α', στίχος 21 αντί *χάνουν* θέλει *κάνουν*.
- 2.—Είς την σελ. 393, στήλη α', στίχος 31, αντί *τρέφω* θέλει *τρέμω*.
- 3.—Είς την σελ. 394, στήλη γ', στίχος 10, αντί *αντικρούσω* θέλει *αντικρούω*.
- 4.—Είς την σελ. 395, στήλη α', στίχος 37, αντί *ελάτια* θέλει *ελάφια*.
- 5.—Είς την σελ. 396, στήλη α', στίχος 14, αντί *έξοκασε* θέλει *έξοπασε*.
- 6.—Είς την σελ. 396, στήλη β' στίχος 16, αντί *βράζοντας* θέλει *βράζοντες*.
- 7.—Είς την σελ. 397, στήλη α', στίχος 28 αντί *έκαε* θέλει *έκαγε*.
- 8.—Είς την σελ. 398, στήλη β', στίχος 1, αντί *οργή* θέλει *ορμή*.

Αυτά είναι τά όκτώ λάθη που σύμφωνα με την προκήρυξη, είχαν αφεθί έξεπιτηδες και πού, σύμφωνα με την προκήρυξη πάλι, αλλοίωσαν την έννοια της φράσεως ώστε να μη βγαίνει νόημα. Καθώς βλέπετε, όι λανθασμένες λέξεις δεν διέφεραν παρά κατά ένα γράμμα μόνο από τις όρθές, ήταν όμως λέξεις σωστές, δλόκληρες και όχι χαλασμένες. Και αυτό το λέω, γιάτι πολλοί, μ' όλο που το διευκρίνιζε ή προκήρυξη πώς δεν θά ληφθούν υπ' όψιν τά τυχαία τυπογραφικά λάθη, μās έσημειωσαν πολλά τέτοια, όπως τό τυπογραφικό λάθος *χωριτωμένο*, που ό καθένας εύθδς αντιλαμβάνεται πώς σημαίνει *χαρτωμένο* και τό *μλησε*, που φαίνεται καθαρά πως έχει παραληφθί τό *ι* τού ρήματος *μίλησε*.

Μόνο σ' ένα είχαν δίκιο. Έκει που σημειώνουν στο νηπιακό τή λέξη *μάς*, αντί τού γιά πού μπήκε κατά λάθος... ακούσιο. 'Αν υπολογιζόταν όμως και αυτό, τά τυπογραφικά λάθη θά γίνονταν έννέα αντί γιά όκτώ. Και την παρατήρηση αυτή την έκανε απ' όλους τούς διαγωνιζομένους, μόνον ό 'Αγγορολογιώτατος που σημειώνει τις 8 όρθές λέξεις και αναφέρει και αυτή χωριστά.

Όλες τις λέξεις δεν τις βοήκαν παρά τρεις, στην Μεγάλη Τάξη και ένας στη Μικρή. Όι ύπόλοιποι δεν βοήκαν παρά από έπτά και κάτω. Τό δυσκολώτερο λάθος ήταν ή λέξις *ελάφια*, αντί γιά *ελάτια*, στο ποίημα «Ψηλά βουνά». Φυσικά στα ψηλά βουνά βρίσκονται *ελάτια*, αλλά αυτά «*φυτρώνουν*» δεν *κατακούν*» όπως παρατηρεί όρθότατα πάλι ό 'Αγγορολογιώτατος. Γι' αυτό τά Δεύτερα και Τρίτα Βραβεία συμπληρώθηκαν με όσους είχαν ανακαλύψει 7 από τά σημαντικώτερα λάθη, αλλά σημειώνουν και τή λέξη *ελάφια* και όι ύπόλοιποι πήραν Α' Έπαινο. Β' Έπαινο παίρνουν όσοι βοήκαν έξη λάθη και Γ' Έπαινο όσοι βοήκαν μόνο πέντε.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (από 15 έτών και άνω, καθώς και όσοι δέν έσημειωσαν ήλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αγγορολογιώτατος [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αγκάθι, [18Ε], Τσιγγάνα, [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κώστας Παπακωνσταντινίδης [16Ε], 'Αντυ Κογκολίδου [16Ε], Κεραμίδιος Γάτος [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις έκαστον: Αϊακός, 'Αστόχαστη, Δόλυ, 'Αγγελουδί, Λευκή, Γάργαρη Βρουούλα, Ντέτεκτιβ Φάντασμα, Ρομπέρ Συρκοούφ, Πίστις-Πατρίς, Μαργαρίτα, Μαγεμένη Φλογέρα, Στέφανος της Δόξης, Εδ-θυμο Γέλιο, Πόλις των 'Ονειρών, Ροδία, Σαρπηδών, Μαγεμένη Βασιλοπούλα, Νεγκούς, 'Ερείκη, 'Αγίς Παλμός, Μύριτις, Τρύπα στο Νερό, 'Αγνό Μενεξεδάκι, Φοίβη, Ροζελάντια.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκαστον: 'Εδουάρδος Χορέν, 'Εντελβαίς, Μενεξές, 'Αριστος, 'Ηπειρωτόπουλο, Σίγκφριντ, Κατάσκοπος 33, Χιονομένο Δενδράκι, Χιμαρικός, Ζαππίς, Λυγερή, Ντίκος Θώμης, Θαλασσομάχος, 'Ατλαντίς, 'Αλεξάνδρος Κ. 'Αλεξόπουλος Δοξαμένο Τσιπολιτσάκι, Γκλόρια, Κυρίαρχος τού Σύμπαντος, Σεληνιώτικος Βράχος, Σεληνιώτικος Ψαράς, Σαλωνίτισσα, 'Ιουστινιανός, Γλαύκος, Ξανθή 'Ελληνοπούλα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έκαστον: Κίτρινη 'Αράχνη, 'Ηλέκτρα, Βιολέττα, Κύριος τού Ντάνιγκ, Πάν, Μινέρβα, Χριστιάνα, Σπασμένα Φτερά, Σιάν-Φεύ, Χαραυγή, 'Ισμήνη Σιδερούπουλο, Ούρανός Πολύφωτος, Βραϊλιάννα, Καλλιπάτειρα, Ρεμής, Ζουζού.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 έτών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Αντί 'Ιράμ [18Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρέα [16Ε], 'Ανθισμένη Γαζία [16Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαυρομαλούσα [14Ε] Παναχαϊκόν [14Ε], 'Αρσενιάς Νο 2 [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκαστον: Αημονημένη 'Ελπίς, Βαρώνος Ντελλακάρτοερης, Γυρταίος, 'Αγαμέμνων, Κοκκινοπύργο, 'Απλή Ζωή, 'Ανθροπάκος, 'Αλέκος 'Αντωνόπουλος, Τζωρτζάκης Καμπάντης, Πολύλογος, Κεφαλήν, Αυτόκράτωρ τού Βυζαντίου.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έκαστον: Δία Σάνδ, Δόνιφαν, Σίφουνας, Διπρόσωπη, Πρόμαχος της 'Ελευθερίας, Αύρα της 'Ανοίξεως, Πεντάμορφη, 'Ενδεκάτη 'Ολμπιάς, 'Αστρον της Αύγης, Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, 'Ορεινός Κερκύρας, Πουλί τού Δάσους, Ξενιτεμένο Πειραιωτάκι, Γκάλλικ, Μικρός Σπυδαίστης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [8Ε] εις έκαστον: 'Υδραίοπουλο, Ξανθή 'Υδραίοπούλα, 'Αγρίμι, Γαρύφαλλο, 'Αφανής 'Ηρως, Σοφία Χαριτωνίδου, Ναυτοπούλα τού Αιγαίου, Δοξαμένο 'Ακρωτήρι, 'Ατρόμητος Διαπλασσοπάις, Δωροθέα Σ. Παπαστράτου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: από [6Ε] εις έκαστον: 'Ηρως των Θεομοτυλών, Βασίλισσα Νεφεργίτι, 'Ασπρος Κρίνος, Πικροδάφνη, 'Ελγα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

'Αθήναι, 42 όδός Εβριπίδου την 2 Ιουνίου 1937

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός τού Μπα-ει της 'Ιταλίας, συνεργαζόμενος με τή «Διάπλαση», διοργάνωσε δις εβδομαδιαίες ειδικές έκπομπές γιά τή 'Ελληνική παιδεία, τόσο τού 'Εσωτερικού όσο και των ελληνικών παροικιών τού 'Εξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα ('Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιά μικρότερα παιδιά. Και κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9-20') πρόγραμμα γιά μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

ΜΟΝΟ όσοι έχουν ψευδώνυμο και μού γράφουν, δικαιούνται να έχουν άπάντηση—έκτενέστερη ή συντομώτερη, ανάλογως τού θέματος και τού χώρου—στην 'Αλληλογραφία μου. Δυσανάγνωστα γράμματα, με έξθωρο μελάνι γραμμένα, ή άκατάστατα, βιαστικά, μουντζουρωμένα, δέν τά διαβάξω. 'Επίσης δέν δέχουμαι γράμματα που δέν έχουν τό απαιτούμενο γραμματόσημο και πρέπει να πληρώσω ό,τι λείπει διπλό. Νά τά συγίσετε στο ταχυδρομείο και νά βά-ζετε τό γραμματόσημο πού χρειάζεται.

ΜΕ τό σημερινό φυλλάδιο—έν' από τά όρσιότερα δωδεκάσιζιά μου—μπαίνω στη Β' 'Εξαμηνία τού χρόνου μου. 'Ελπίζω να μην περιμένουν κι' άλλη υπενθύμιση γιά νάναυσούν έκείνοι πού ή συνδρομή τους έληξε την 31 Μαΐου. 'Η έγκαιρη ανανέωση είναι τό πρώτιστο καθήκον τού καλού συνδρομητή. 'Επείτα τό ξεσπάθωμα. 'Ο καλός συνδρομητής πρέπει να τό έχη πάντα στο τού του και να μη χάνη την ευκαιρία όταν μπορεί να μιλήση γιά μένα, να με συστήσῃ σ' άλλα παιδιά πού δέν με ξέρουν. Φυσικά, ή προσπάθειά του δέν μπορεί να πετυχαίνη πάντα: άς την κάνη όμως συχνά, με ζήλο, και κάποτε θά επιτύχῃ. Κι' ένα μόνο νόμο συνδρομητή να μού έκανε καθένας τό χρόνο, τί άλλο θά ήθελα; τί άλλο θά θέλας και σεις; 'Οχι πιά δωδεκάσιζιά, άλλα και δεκαεξασί-ζιδη τακτικά έκδοση θά εξασφαλίζόταν γιά πάντα.

Αυτόν τόν καιρό, τά Πενηντάχρονα τού κ. Ξενοπούλου γιορτάστηκαν σε δυό ακόμα πόλεις: στην Πάτρα και στη Ζάκυνθο. Στην Πάτρα πήγαν έπιτηδες ό λόγιος κ. 'Αριστος Καμπάνης κι' ή καλλιτέχνης κυρία Τζούλια 'Αμπελά-Τερέντιο. 'Ο πρώτος, στο Δημοτικό Θέατρο, μίλησε γενικά γιά τό έργο τού συγγραφέα, κι' ή δεύτερη διάβασε τά διηγήματά του «Καμπάνες» και «'Εντεκα χρονών!», καθώς και τό τελευταίο κεφάλαιο από τό μυθιστόρημά του «'Ο Κόκκινος Βράχος», πού κατασκήνι-σε τό έκλεκτότατο άκροατήριο. Στη Ζάκυνθο, ή γιορτή έγινε από την έκεί 'Αγγλική Στοά, στη μεγαλοπρεπή αίθουσα τού μεγάρου της πού κατακλύσθηκε από κόσμο. (Μόνο Διαπλασσοπούλα δέν πήγαν—μού γράφει ό Στέφανος της Δόξης, ό μόνος πού πήγῃ—και άπορεί πολύ...) Την εισήγηση έκαμε ό σεβαστός λόγιος κ. Δ. Δάσος, και κατόπι, γιά τό έργο τού Ξενοπούλου, μίλησε ό νέος ποιητής κ. Νίκος Γρουπάρης. 'Ο διηγητής μάστιγα έπρότεινε να στηθί στην Ζάκυνθο ή προτομή τού ζακυνθινού συγγραφέα (μά από τώρα;) και να όλομασθί με τόνωμο τού ένας από τούς μεγαλύτερους δρόμους της πόλης.

Ο Στέφανος της Δόξης, πού μού τά γρά-φει αυτά όλα, μού στέλνει και 20 δραχμές γιά τό δώρο! Μά κι' αυτός στέλνει πολ-λά. Σας είπα: όσο δέν άποφασίζετε να στέλνετε από 5 ως 10 δραχμές τό πολύ, δέν θά γίνῃ τίποτα. Γιατί πόσοι μπορούν να στείλουν έκταστικά και πηνηντάρι-κα;... 'Ο Ίδιος προτείνει να έκδώω κι' ένα φυλλάδιο άπερσομένο στή Πηνηντάχρονα, με δλη και ειδικές αποκλειστικές σχετικές. Ναι, κι' αυτό μπορεί να γίνῃ. 'Αλλά όχι τώρα, παρά τό φθινόπωρο, όταν θά γίνουν κι' οι πιά έπίσημες γιορτές, από την 'Ακαδημία, τό Σύλλογο Παρνασσό, την 'Εταιρεία των Θεατρικών Συγγραφέων, τό Β. Θέατρο κτλ. 'Εχουμε λοιπόν καιρό.

Μύρον της 'Ανδρου, ό κ. Φαίδων έ-λαβε τό γράμμα όου και συμφωνεί από-λυτα με τις σκέψεις σου. Είναι δασκάλοι και δασκάλοι. 'Η λέξη «δασκαλισμός» κα-τάντησε να σημαίνῃ την έρηρότητα και τή σχολαστικότητα, γιάτι ό περισσότερο από τούς παλιούς δασκάλους περιορίζανε τή διδασκαλία τους στή γλώσσα, στή γραμ-ματική, στην όρθογραφία, στο γράμμα τε-λοςπάντων, και δέν τούς ένοιαζε πολύ γιά τό πνεύμα των καμένων πού έδίδασκαν. 'Επίσης γιάτι δέν ήθελαν νακούσουν τίπο-τα νεώτερο και δέν παραδέχονταν παρά τούς αρχαίους κλασσικούς. Σήμερα όμως οι τέτοιοι δασκάλοι είναι εξαίρετοι. Οι περισσότεροι και τό πνεύμα των αρχαίων συγγραφέων διδάσκουν, και τούς νεώτερους αναγνωρίζουν. 'Ετσι ούτε έφηροι είναι, ούτε σχολαστικοί.

Καλά, 'Ευτυχία, αφού ή κυρία 'Αλγ-ερα ήταν ή κυρία αίτια, δέν πειράζει, φτάνει πού θά πήρες και σ' αυτήν καλό βαθμό. Γιά να σου συστήσουν οι καθηγη-ταί σου, να τό πουν μάλιστα και στον πα-τέρα σου, να μπῇς στή Δραματική Σχολή, θά πῇ πώς έχεις σπουδαίο ταλάντο γιά ήθο-ποιός. Κι' αν, όπως γράφεις, στή αρχαία 'Ελ-ληνικά εισαχθύνται, θά πῇ πώς ή κλίση σου στή Φιλολογία θά είναι μικρότερη. Συμπε-ραίνω λοιπόν πώς πού εύκολα και πού σίγου-ρα θά γινόσουν μιὰ καλή ήθοποιός παρά μιὰ μετρία φιλόλογος. Και να σου πω, προ-τιμώ τό πρώτο. Γιατί μιὰ καλή, πραγματι-κώς καλή, ήθοποιός είναι εξασφαλισμέ-νη' ενώ έκαστονάδες πτυχιούχοι της Φι-λολογίας μένουν χωρίς θέση κι' ό Θεός τό έβρει πότε θά έλθῃ ή σειρά τους να διο-ρισθουν. Μά φίλη μου, πού διορίστηκε τε-λευταία βοηθός καθηγητῶν στο Πανεπιστή-μιο, και τή ρώτηρα γιάτι δέν προτίμησε να διορισθί καθηγήτριά σε γυμνάσιο, μού άποκρίθηκε: «Μά πώς θά διορίζομαι ά-φού έχω αριθμό 600; Δηλαδή άλλοι 599 έ-χουν σειρά πριν από μένα!». Κι' όμως είναι πάντε χρόνια πού πήρε τό πτυχίο της.—'Ο κ. Ξ. σ' ευχαριστεί πολύ γιά ό-σα γράφεις.

Ω, πιστεύω στην ειλικρίνεια των λόγων σου. Πεζοτραγουδιστή, πού βγαίνουν ά-πειθείας απ' την καρδιά σου. Θά είδες ό-τι αυτό σου ενέκρινα από τά προτεινόμενα ψευδώνυμα. 'Εώρα βέβαια μπορείς—κι' έλ-πίζω—να μού γράψῃς τακτικά. Πολύ μ' ευ-χαρίστησε ή ώραία αυτή περιγραφή της Μεγάλης 'Εβδομάδας και τού Πάσχα.

Θυμώμαι πολύ καλά τό όνομα της κα-θηγητριάς σου, 'Ασπλή Ζωή, κι' άσφαλός θά ήταν κάποτε Διαπλασσοπούλα, αφού δέν παύει να με συστήνῃ. Μόνο αν και τί ψευ-δώνυμο είχες δέν θυμώμαι. 'Αλλήθεια λοι-πόν, τέτοια φρικτά περιοδικά διαδίδουν έ-κει μαθητές και μαθητρίες; Είναι φοβε-ρό! Είναι άπελπιστικά!... 'Ελαβα τις λύ-σεις σου και όλα. 'Ο κ. Ξ. ευχαριστεί πολ-λύ γιά τάποκόμματα, όπου είδα τά καλά

πού έγραψαν γιά τά Πηνηντάχρονά του οι έφημερίδες σας. Τό άρθρο μάλιστα της κυ-ρίας 'Αλεξάνδρας Αλακούνη στόν «Ταχυδρό-μο», πού λέει τόσα και γιά τή «Διάπλα-ση», την παλιά της αγάπη, μās συγκίνησε πολύ κι' έκείνοι και μένα.

Όστε, Ροζελάντια, γιά να πῇς στή «'Ο-λύμπια», στή γιορτή τού κ. Ξενοπούλου, άφησεσ αδιάδαστο τό συντακτικό σου, μά ή καθηγήτριά σου συμπύκνωσε μαζί σου πώς «ώφεληθήκα» εκεί περισσότερο, παρ' αν αδιάβαζες μιὰ-δυό ακόμα σελίδες. Κι' αλήθεια, αυτές θά τις διάβαζες και την άλλη μέρα, δέν θά μπορούσες όμως νακού-σες τόσο άρταξες όμιλίες σαν τού κ. Τερ-ζάκη, τού κ. 'Αγρα, της καλής σου αγα-πημένης καθηγήτριας κυρίας Παπαδάκη—τί σοφή κι' εύλογητή, έ;—κι' άπαγγελίες σαν της Μαρίας Κοτοπούλη και της κυ-ρίας Κοκκινάκη. 'Οα' αυτά θά τά έχανες αν δέν πήγαινες. 'Ας ήξερες τή «Στέλλα Βιολάντη» τού Παλαμά, γιάτι τή διάβασες στόμνυμο βιβλίο τού κ. Ξενοπούλου. Ποτέ, διαβάζοντας ένα ποίημα, δέν μπορούμε να έχουμε την έντύπωση πού μās δίνει ή ά-παγγελία τού από μιὰ μεγάλη καλλιτέχνη-δα, και μάλιστα με μουσική υπόκρουση τό-σο ταιριαστή και θαυμασία. Γι' αυτό σου φάνηκε άνώριστος με τήν άπαγγελία κι' ό Κάλβος. Κι' αυτός ό μεγάλος ποιητής είναι ακόμα πού άπόρροισ έξαιτίας της αρχαϊκής του γλώσσας. Πρέπει να διαβά-ση κανείς πολλές φορές ένα ποίημά του γιά να τό νοιώσῃ. κι' έπειτα γιά να τό αισθανθῇ...

Πόλις των 'Ονειρών, σ' ευχαριστώ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα. Τό ξέρω πώς θά-θελες να ξεσπάθωσες όλο τό Γυμνάσιο, κάνε όμως ό,τι μπορείς κι' έγώ θά είμαι πολύ ευχαιριστημένη. Στη νέα μου φίλη αρχίζω από σήμερα τήν άποστολή τού φυλ-λου, και περιμένω να μού γράψῃ κι' ή ίδια, αφού πήρε και ψευδώνυμο. Πώς πήγαν τά «'Ανθεστήρια»; Καλύτερη απ' τή ζωή τού σχολείου, πού την τελειώνεις φέτος, δέν πιστεύω να βρῇς. Πιστεύω όμως και εύχο-μαι να βρῇς τό ίδιο καλή, και βεβαιώσω πώς αυτό δέν θά είναι μικρή εύτυχία.

Ναι, Ξεανθούλα, πολύ άργησε να μού γράψῃς μετά τό πρώτο σου γράμμα! Άλ-λά σήμερα με άποζημιώνεις με τά καλά σου λόγια και με τό ξεσπάθωμα. 'Ενέγρα-φα τή νέα μου φίλη, πού με άγαπά από τώ-ρα, και περιμένω να μού γράψῃ. Χαι-ρετισμούς και στην ξεδέρφι σου, την πα-λιά μου φίλη, πού δέν έπαυσε να με πα-ρακολουθῇ. Μην άργήσης πάλι να μού γράψῃς!

Σ' άλλους δέν έχω τόπο ναπαντήσω σήμερα. Κι' άρκστά γράμματα έφύλαξα γιά την έρχομένη έβδομάδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν εγκρίνεται, ούτε άνα-νέωται, αν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, όρ. 10.—Τά εγκρινόμενα ή άνανεούμενα λαμβάνουν άς την 30 Νοεμβρίου 1937. 'Οσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σε άγόρια, και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Γλαυκώπις 'Α-θήνη, κ. (ΜΣ). Αύγη, κ. (. . .) Φράνσοτ Τόν, κ. (ΤΣ). Μαρία Στούαρτ, κ. (ΚΑ). Νίκης (Στέφανος, ά. (ι)). Δημήτρωφ, ά. (ΧΦ). Κεφάλας, ά. (ΙΦ). Μικρός Φου-τητής, ά. (ιι)).

Η Διάπλασις άποδέχεται τούς φίλους της: Τάσση Τζαμτζήν (έλαβα ευχαριστώ 'Οδηγόν έστειλά). 'Ανθος Αύγης (αυτό, καθώς θά είδες, σου άνέκρινα) χαιρώ πο-εις σου και όλα. 'Ο κ. Ξ. ευχαριστεί πολ-λύ γιά τάποκόμματα, όπου είδα τά καλά

θεσή σου υπόλοιπον δρ. 15,70) **Γλαυκώ-
πιδά 'Αθήνην** (πολύ μ' εὐχαρίστησε τό-
πρωτό σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γρά-
ψης συχνά· θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευ-
δωνύμου σου· 'Ὁδηγὸ, τετράδιον καὶ λυσο-
χαρὸ ἔστειλα.) «**Βολιώτικην Συμμαχίαν**»
(τρία ἑσπαθώματα, μπράβο! νὰ λοιπόν
ποῦ αὐθάνουν οἱ Διαπλασποῦλες στὴν τά-
ξη σας· καὶ θαυξήσουν ἀκόμα, ἀφοῦ ὅλες
μαζί θὰ φροντίζετε τώρα γιὰ τὴ διάδοσιν
μου· σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ!) **Ἀδύην**
(αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν· χαί-
ρω πολὺ ποὺ τώρα θὰ μοῦ γράψης συχνά·
περιμένω καὶ τὴν εἰσφορὰ σου γιὰ τὸ
Δῶρο, ἀλλὰ ὄχι πολλὰ!) **Φράνσοι Τὸν**
(θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἐγκρίσιν· χαίρω πολὺ
γιὰ τὴ γνῶρμίαν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πὺς
θὰ ναυαχθῇς μιά ἀπὸ τίς καλύστερες φίλες
μου· ναι, νὰ μοῦ στέλνῃς καὶ κομμάτια γιὰ
τὴ Σελίδα κι' ἀπ' ὅλα, ἀφοῦ εἶσαι στὴν
Β' τοῦ Γυμνασίου καὶ ἔξερσις.) **Ρεζεντά**
(πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου γιὰ
τὸν καλὸ μου ἐκεῖνο τόμο, ὅπου ἔβλεπες
ποῦ καὶ ποῦ τὸ ψευδώνυμό μου καὶ ξανα-
θυμῶσιν τὸ ἑξαεπίστιμον τῆς χαρᾶς ποὺ εἶ-
χες τότε· στὴν ἐρωτήσῃ σου ναι!) **Ἑλένην**
Καρατζόγλου (ἔλαβα· ὁ διαγωνισμὸς Λύ-
σεων, ποὺ ἦταν ἄλλοτε τρίμηνος, ἀπὸ φέτος
ἔγινε τετράμηνος· ὥστε ἀντὶ τεσσάρων θὰ
γίνονται τρεῖς μόνο διαγωνισμοὶ τὸ χρόνο·)
Μαρίαν Στούαρτ (τὸ ἐνέκριναν, σύμφωνη)
Ἀνδாலούζαν (ἀφοῦ ἦταν ἔτσι, ἔκαμα πο-
λὺ καλὰ ποὺ ἐπροτίμησες νὰ σπουδάζεις στὸ
σπλίτσο γιὰ τὸ ταξίδι στὸ Παρίσι, τὸ βρῆκα
πολὺ ἀκριβό· θὰ βλέπατε ὅμως καὶ θὰ μα-
θαίνατε τόσα, ὥστε ὁ μπαμπὰς μπορεῖ νὰ
κρίνῃ πὺς θὰ ζῆς τὸν κόπο καὶ τὸ ἔξοδο·)
Δισπρόσωπην (ἔλαβα· θὰ σοῦ ἀπαντήσω
στὸ ἐρχόμενο·) **Κωνσταντίνον Παλαιο-
λόγον** (σοῦ ἔστειλα λυσοχάρτα γιὰ νὰ λά-
βῃς μέρος στὸ Διαγωνισμὸ καὶ νὰ δοκιμά-
σῃς ἔτσι «πόσο κόβει τὸ μυαλό σου»· εἶδα
καὶ τὴν ἐπίσκεψή σου στὴν Ἐπίδαυρον ὅπου
τόσο ἐθαύμασες τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα·) καὶ
τόσο λοιποὺς ποὺ θὰ τοὺς ἀπαντήσω στὸ
ἐρχόμενο· **Σουσουράδαν**, **Ἀνθρωπάκον**,
Ἑξυπνες-Κουτῆς κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1
Ἰουνίου θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 — 1893) ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, τα-
χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 — 1936), ἀπὸ
τοὺς ἐκδοθέντας 43 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 42 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντλη-
θῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν
1894-1928 τιμῶνται ἑκαστος (ἐκ σελί-
δων 416) ἀρραφὸς δρχ. 80 καὶ ραμμένος
δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930,
1931, 1932, 1933, 1934, 1935 καὶ 1936
τιμῶνται ἑκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἀρ-
ραφὸς δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ
Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρχ.
15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρχ. 35 εἴτε ραμμένος εἴτε ἀρραφὸς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
5 Αὐγούστου

311. Δεξιόγραφος

Ἐγλυκοχάρει ἡ αὐγὴ
Καὶ ροδοβάρει ὅλ' ἡ γῆ.
Νὰ κι' ἕνα ὥο εὐγενικό...
Αὐτὰ τὰ δυὸ πᾶνε μαζὶ
Καὶ κάνουν κάποιον ἱστορικό.

312. Στοιχειόγραφος
Βουνὸ γναστό κι' ἀπ' τὴ Γραφή,
Προσθετεῖ γράμμα στὴν ἀρχή,
Καὶ γίνεται κάτι ποὺ φένει
Μὰ καὶ τὰ πάντ' ἀπολυμαίνει.

313. Μεταγραμματισμὸς
Πέλαγος ἑλληνικό,
Μὲ ὠμέγα ἀντὶ ὀμικρό,
Καὶ μὲ κάποιον τόνον ἄλλο,
Κάνει μυθολογικό
Ἐκατόγχερα μεγάλου Ἀφάνη· Ἡρώας

314. Δίνιγμα
Τὸ ἀρσενικό μου, σύνεργο,
Ψάβει πολλὰ γραπῶναι
Τὸ θηλυκὸ μου, ἀσθένεια,
Πολλοὺς κι' αὐτὸ τσακώνει.
Ὅρεινός Κερκύρας

315. Ψαροκόκκαλον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάνικατα σταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ
γραμμάτων, ὥστε νὰ γινώσκονται ἐξ
ἀρχῆς κατὰ τὴν ἀρίστην: νῆσος τοῦ Αἰγαίου,
πόλις τῆς Ἑλλάδος, πόλις τῆς Ρωσ-
σίας, πορθμῆς τῆς Ἀφρικῆς, ἀναπαύε-
τό σῶμα, ὁ ἄλσος τῆς Ἀσίας, ἑλληνι-
κὴ μεγαλόνησος, προφήτης.
Μικρὸς Σπυδαστής

316. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Ἐλατρεύετο ὡς θεὸς
2 5 3 8 2 = Μέρος τοῦ ἀρχ. ναοῦ
3 1 2 6 7 1 = Μεγάλῃ λίμνῃ
4 7 4 4 5 = Πόλις τῆς Γαλλίας
5 2 1 7 1 2 = Προφήτης
6 1 4 5 = Ἀγώνισμα
7 4 7 2 2 8 2 = Ποταμὸς
8 7 3 8 2 = Κατοικία
Μαγεμένο Βασιλέπουλο

317-319. Μεταμορφώσεις
1.—Τὸ δάσος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γί-
νῃ ὄρος.
2.—Ὁ φῶρος διὰ 3 μεταμορφ. νὰ γί-
νῃ τόκος.
3.—Ἡ Σέρος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γί-
νῃ Πάφος.

320. Διπλῇ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων ἀποτελοῦν ἔντομον, τὰ δὲ
τρίτα γράμματα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ἀ-
ναγινωσκόμενα, ζωῆφιον:
1. Βασιλεὺς πατὴρ ἀργοναύτου 2.
Ἑλληνικὸν ἀκρωτήριον 3. Γῆ καλλιερ-
γημένη 4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 5. Ἀ-
γίος θαυματοποιός 6. Περίωγος θεᾶ.
Ἀγγοερωλογιστάτος

321. Φωνηεντόλιπον
νς - γς - ν - σμτ - γ Ρεμῆς
322. Γρίφος
+ +
+ σελ + ἴας + ἴας Ἑρμοῦ
+ + ἔργα! ἴας + ἴας Αἰόλου τὸν
+ + ἴας ἴας Σταδίου
Περσεύς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 12

121. Σιδῶν (σι, δῶν).—122. Ὑπε-
ρώϊον-ὑπερώϊον.—123. Ἄργος-Ἄρνος.
—124. Βούς-ὑβος.—125. Ἄργος (ἡ πε-
λοποννησιακὴ πόλις, ἡ ἀρχαία ἀμφι-
λοχικὴ πόλις, ὁ ναυπηγῆσας τὴν Ἀρ-
γῶ, ὁ σκύλος τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ ὁ πο-
λυόμματος Ἄργος).—126.

Θ Α Λ Α Σ Σ Α 127. ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ (ἄλ-
Α Α Λ Τ Ρ γος, λαγός, Ἰόλαος,
Μ Α Β Τ Ι Ὀλγα, Σόλοι).—128-
Υ Σ Τ Α Τ Ο Σ 132. Διὰ τοῦ ΠΥΡ:
Ι Ο Ο Ο Ο πυρός, πύραυλος, πυρ-
Σ Ι Κ Ι Ν Ο Σ πολικόν, ἀπύρετος ἑμ-
πυρος.—133. ΠΟΛΥΒΟΣ-ΠΑΝΔΩΡΑ
(Παλμύρα, Ὁάσις, Λίτος, Ὑπόδημα,
Βικτωρία, Ὀλοφέρνης, Σπαρτιάτης).—
134. Σαυτὸν αἰδοῦ (σ' ἀφ τῶν, ἐδ' οὐ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἄπλα στοι-
χεῖα δρχ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
δρχ. 1 καὶ μὲ κεφαλαία δρχ. 1,50. Ὁ χριστός
στίχος δρχ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΛΖ'—396]

Λεῖλά, ἐτοίμασες τὰ ὀνόματα ποὺ θὰ
δώσῃς στὰ μέλλοντα «Gerda» καὶ;
Μπετοὺλ

[ΛΖ'—397]

Γαλλικά. Πιάνο. Προετοιμάζονται μα-
θηταὶ γιὰ Γαλλικὴ Ἀκαδημία Καλό-
γρης. Γράψτε: Ἀνδρὰ Κ. Μ. Γραφεῖα «Γυ-
ναίκα» Βουλῆς 1, Ἀθήνα.

[ΛΖ'—398]

Λεῖλά, πὲς τοῦ Τζέρρυ πὺς πῆρα τὸ
γράμμα του, κι' ἐνθουσιασθήκα, καὶ
πὲς του, ἂν θέλεις καὶ σὺ, νὰ ἐλθῃ στὴν
μέλλουσα ἐκδρομὴ μας. Μπετοὺλ

[ΛΖ'—399]

Τζέλλο-Ἀντα Γερωντοπούλου, ἀπὸ τὴν
Ἀθήνα σὰς χαίρειτω.

Θλιμμένη Γοητεία

[ΛΖ'—400]

Παιχνιδιάρη, ἡ γιορτὴ σας πὺς τὰ
πῆγε; ἐπέτυχες πολὺ; Λεῖλά

[ΛΖ'—401]

Μικρὴ Πυρεϊοπόλις, δὲν εἶσαι ἡ
Δ...α; Θηριοδαμάστρια. Κα-
μπαλέρο-Καμπανέλια, Ἀρχιτσιγγόνες,
Ξανθοῦλα, Κοράκι, βράστε μας, σὰς ἀνα-
θέτομεν ἕνα βαρὺ φορτίον.

Ἑξυπνες-Κουτῆς

[ΛΖ'—402]

«Ανοικτόκαρδοι» μὲ τὴν φόραν ποὺ
πῆρατε κατατρομάξατε τὸν Διαπλα-
σκόσμον! Προσοχή, σὰς ξαῦρω δλους. Ἀ-
ποκαλύψατέ με· μπορεῖτε; Μὴ στενωχ-
ρῆσαι, Μαδρὲ Πειρατὴ, ἂν ἀνταλλάσσω
μὸς τετραδίακι! Ἄν ἐπιμένῃς, ἀλληλο-
γραφεῖ!

ΡΕΜΒΗ

[ΛΖ'—403]

Θλιμμένη Μελωδία, σ' εὐχαριστῶ πά-
ρα πολὺ γιὰ τίς εὐχολογίες σου.

Λεῖλά

[ΛΖ'—404]

Κόρις τοῦ Ντάνοιχ, ἂν σοῦ ζήτησα
γραμματόσημα, δὲν σέπιασά κι' ἀπὸ
τὸν λαμό; Ἰνδιάνη

[ΛΖ'—405]

Πριγκίπισσα Οὐγκέτ, ἐπαιξες περίφη-
μα στὸ κονσέρτο. Δὲν ξαῦραμε ποὺ
ἔχεις τόσο ταλέντο.

Κερίμάν, Μουζελέν